PATRICIA VANDENBERG

Rază de soare

Traducerea și adaptarea în limba română de

ALEXANDRA-MINODORA DUMITREL

ALCRIS

Capitolul 1

– Și atunci, veni zâna cea bună și o făcu pe bunica din nou sănătoasă, conchise Anjuschka și o privi pe mama nerăbdătoare. A fost un vis frumos, mami, continuă ea imediat ce privirea mamei se îndreptă spre fereastră, afară.

Da, fusese un vis frumos, dar doar un vis, căci bunica cea bună închisese pentru totdeauna ochii de câteva zile și Monika Ekkehard încă ezita să-i spună micuței sale fiice crudul adevăr.

– Aș putea s-o vizitez astăzi pe bunica, mami? întrebă imediat Anjuschka. Nu vreau să stau mereu la doamna Hamann. Mă enervează întruna cu desele ei sfaturi.

Cum ar trebui să-i spun? reflecta Monika. Cum aș putea să fac să înțeleagă un copil de numai patru anișori că un om

pe care l-a iubit din toată inima, s-a dus pentru totdeauna și nu se va întoarce niciodată?

– De ce nu spui nimic, mami? De fiecare dată devii tristă și privești afară pe fereastră. Nici tu n-ai mai vizitat-o pe bunica de două zile.

– O să plecăm într-o călătorie, Anjuschka, încercă ea să abată discuția. Vom pleca la mare. Îți place acolo, nu-i așa?

– Dar nu putem s-o lăsăm pe bunica singură, protestă copila, încăpățânată. Nu se poate una ca asta, mami.

Ochii Monikăi se umplură de lacrimi. Nu se mai putea reține. Micuța o privi descumpănită. N-o văzuse încă niciodată pe mămica ei plângând.

– Bunica a plecat departe de noi, Anjuschka, șopti Monika cu vocea pierită. Acum este în cer.

Involuntar, privirea copilei se îndreptă spre fereastră, spre bolta cerului.

– Drept la cer, la bunul Dumnezeu? se miră ea. Așa a vrut ea?

Nu, desigur că nu dorise asta, dar soarta fusese neînduplecată. Firul vieții ei se terminase. Viața ei plină de griji se apropiase de sfârșit.

– Bunica a fost foarte bolnavă și în ultimul timp a avut dureri foarte mari.

Atunci, Dumnezeu s-a gândit s-o ia la el.

Știa deja că Anjuschka n-o va înțelege.

– Dar dacă n-o să mai aibă dureri, o s-o trimită înapoi la noi, spuse ea hotărât. Altfel cine va avea grijă de mine dacă tu vei pleca la lucru?

Asta era cea de-a doua problemă, și pentru asta Monika nu avea încă nici-o soluție. Își luase concediu pentru a sta cu micuța cel puțin câteva săptămâni, pentru ca să nu se simtă brusc singură și neajutorată în fața vieții, care se schimba acum pentru ea atât de mult.

– Bunica a murit, reuși mama să articuleze.

– A murit? Așa ca domnul Hamann?

Anjuschka își privi mama, împietrită. Dar nu plânse.

Se duse apoi încet în camera sa și luă păpușa în brațe.

– Ingelein, bunica a murit, înțelegi? o auzi Monika vorbind păpușii. Eu nu pot să înțeleg.

Monika fugi afară din cameră. Se simțea de parcă tot tavanul se prăbușise asupra sa.

Începu să împacheteze. Poate în alt mediu, Anjuschka își va schimba mai repede gândurile.

Ridică într-un oftat dureros capul, când urechile ei auziră în continuare vorbele micuței.

– Domnul Hamann nu este în cer, spuse Anjuschka, e la cimitir. Doamna Hamann se duce mereu la mormântul lui. Dacă bunica a murit, sunt bucuroasă că s-a dus în cer și nu în groapă la cimitir. Atunci i-ar fi fost frică, căci acolo e mereu întuneric.

Alți copii au un tată, schimbă ea brusc subiectul. Oare am avut și eu unul? O fi și el mort?

Nu întrebase niciodată de tatăl ei, dar acum începea să se gândească la el.

– Da, și el e mort, o completă Monika, și vocea ei sună sec. Pentru ea, era definitiv mort. Ce jucării vrei să-ți iei, șoricelul meu?

– Ah, oricare. Și tatăl meu e în cer? Se arăta preocupată de noul subiect mai mult decât de apropiata călătorie. Sau și el e în groapă la cimitir, ca domnul Hamann?

Probabil e pe undeva și se bucură în continuare de viață, se gândi Monika strâmbându-se. Își continuă probabil aventurile una după alta bucuros, și nu-și face griji pentru soție și copil.

– Trebuie să împachetăm și lucrurile lui Ingelein, observă Anjuschka, dacă mama nu-i dădu niciun răspuns.

– Ia geamantanul cel mic, răspunse Monika.

– Plecăm astăzi? vru să știe copila. Știi drumul, mami? Ce va spune domnul Beck despre asta?

– Mi-a dat concediu.

– Vezi, a fost destul de drăguț, nu-i așa? Anjuschka își privi întrebător mama.

De Dietrich Beck, Monika chiar nu dorea să-și amintească în aceste momente. Deși își putuse rezolva toate problemele numai datorită lui. Într-adevăr, își rezolvase cu ajutorul lui

nu numai problemele noi, ci și atunci când ... o ceruse în căsătorie!

Își amintea, parcă îi auzea deja vocea în urechi: "Vă apreciez foarte mult, doamnă Monika. Ne înțelegem minunat. Avem amândoi în urma noastră experiența unei căsătorii ratate, nu vom repeta aceleași greșeli."

Oare ce greșeli făcuse ea? Îl iubise pe Klaus. Se încrezuse orbește în căsătorie, după cum avea s-o recunoască foarte curând, căci el nu dorea decât un cuib cald.

"Vă apreciez mult, doamnă Monika." Dietrich Beck fusese cel puțin sincer. Nu vorbise de dragoste cum făcuse Klaus. Acesta din urmă spusese dragoste, dar se gândise de fapt la banii socrului. Bani care deja se topiseră, deoarece Heinrich Berger făcuse o investiție care nu avusese însă deloc succes.

– Sunt gata, se auzi strigând vocea Anjuschkăi, care-i întrerupse firul amintirilor. Lucrușoarele Ingeleinei sunt împachetate. Ar trebui să aibă și ea un costum de baie, dacă plecăm la mare.

– Am să-i cos unul, răspunse mecanic Monika. Am timp acolo.

– Crezi că bunica ne poate vedea? Monika luă fetița în brațe și-i sărută cu duioșie părul blond.

– Da, ne poate vedea și se va bucura dacă vom avea timp frumos.

– Și dacă plouă? întrebă Anjuschka tristă. O să plângă și ea?

Monika își înghiți lacrimile. Aproape nu se mai putea stăpâni. Acum era singură, doar ea și fetița.

***

Norișori albi se jucau pe cerul albastru-intens. Marea își azvârlea valurile pe nisipul fin al plajei. Câteva bărci se legănau ancorate. Râsetele copiilor umpleau văzduhul acoperind zgomotul mării.

– Acum nu mai suntem singuri aici, tati, observă un băiețel cu cârlionți negri și făcu o mină îmbufnată. Uite, s-a așezat cineva lângă castelul nostru.

– Trebuia să se întâmple, Tonio, răspunse Philipp Kessler. Privește, e doar o fetiță. Ai putea să te joci cu ea.

– Cu o fată, în niciun caz, mormăi Tonio. Avem acasă o ceată întreagă de femei.

– Tonio! îl apostrofă Philipp Kessler.

– Ba da, doar e adevărat! Tot timpul se învârt în jurul meu. Sunt fericit că pot să fiu în sfârșit singur cu tine, tati!

Era prima vacanță în cei cinci anișori ai micuțului pe care o petrecea cu tatăl său. Fusese cât pe ce să nu poată pleca

nici de data asta, deoarece un colaborator apropiat al lui Philipp Kessler se îmbolnăvise brusc de gripă. Dar bunul Manfried a revenit la birou deși nu era complet vindecat. Nu vroia să strice concediul celui mai bun prieten al său.

Philipp Kessler era un arhitect cunoscut, foarte apreciat și deci foarte ocupat. Mama lui Tonio murise din păcate la naștere, și de atunci bărbatul rămăsese alături de copil și de cele trei surori nemăritate, în aceeași casă.

Nu era simplu deloc, trebuia să recunoască și el acest lucru. Uneori, răsfățul mătușilor Hilde, Maja și Susanne devenea o povară pentru copil, ca și participarea lor la tot ceea ce-l privea pe micuț și toată forfota din jurul lui care-l irita și-l obosea.

– Noi ne simțim bine doar amândoi, sublinie din nou Tonio. Nu putem să ne uităm dacă nu găsim vreun alt loc, tati?

– Nu te mai agita atâta, Tonio! interveni Philipp energic. Nu trebuie neapărat să facem conversație cu vecinii și nu ești obligat să te joci cu fetița dacă nu vrei. Dar trebuie să fii cuviincios și să te calmezi. Nu trebuie să observe de la o poștă că ești capricios și bombăni.

– Eu sunt capricios? întrebă Tonio mirat.

– Și încă cum, fiule! Mă tiranizezi deja de trei zile.

– Asta chiar n-am observat, se căină Tonio.

– Nu, tu n-ai observat, dar eu!

Philipp Kessler n-o spunea cu supărare, dar știa că lui Tonio îi plăcea tonul său energic și aprecia autoritatea masculină.

– Din partea mea, putem să încercăm. Dar să nu-ți pară rău, dacă încearcă să se vâre în sufletul meu, o bat!

– Te-ai obișnuit să te porți urât la grădiniță! bombăni Philipp Kessler. Nu-mi place deloc.

– Nici nu mă mai duc acolo! profită Tonio imediat de ocazie.

O astfel de reacție nu-și dorise deloc Philipp. Se străduise din răsputeri până își convinsese fiul să meargă la grădiniță. Ba se luptase și cu rezistența celor trei mătuși. Dar nu putea accepta ca Tonio să crească numai între adulți.

– Cum vrei, spuse el, în aparență de acord. Atunci va trebui să accepți în continuare ocrotirea iubitelor tale mătuși. Tonio ajunse să înțeleagă că nu poate ieși învingător în fața tatălui.

Aruncă apoi o privire posomorâtă spre șezlongul de plajă care stătea lângă ei, dar nu prea departe pentru ca să poată ajunge la el. Apoi începu să lucreze cu o greblă la împodobirea castelului construit de ei ieri, așa ca fetița să-l privească cu invidie. Philipp îndepărtă puțin șezlongul, se întinse și-l rugă în sinea lui pe Dumnezeu să-l ajute să fie un tată bun. Nu dorea decât liniște, nimic altceva decât liniște, era tot ce-și dorea după toți acești ani extenuanți.

***

Și Monika își dorea liniște, dar din alte motive. Se bucura că Anjuschka încetase să mai pună întrebări despre bunica. Poate simțise și ea că astfel îi mărește suferința.

Monika se gândea dacă trebuie să mai rămână să lucreze cu Dietrich Beck. Era o arhitectă de amenajări de interior talentată și putea să-și găsească relativ ușor un alt loc de muncă.

N-ar fi rămas oricum fără bani. În urmă cu câțiva ani, murise un unchi bătrân și mama ei se străduise să primească ea moștenirea. Fusese o sumă considerabilă și putuse astfel să-și permită un nou început.

Nu, să se căsătorească iar, niciodată. La această concluzie ajunsese Monika deja de mult. Căsătoria ei o adusese brusc la realitate. Pentru ea, de atunci, toți bărbații puteau fi aruncați în aceeași oală.

– Uite, au venit un domn cu un băiețel, îi atrase atenția Anjuschka, aruncând pe furiș o privire peste umăr.

Monika nu-i luă în seamă.

– Lasă-i în pace, nu trebuie să ne facem probleme din cauza lor, șopti ea micuței.

– Dar mi-ar face plăcere să mă joc cu cineva, protestă încet Anjuschka. Și Ingelein s-a plictisit.

– Atunci, stai de vorbă cu ea, îi răspunse Monika râzând.

Era o adevărată încântare s-o asculți pe Anjuschka vorbind cu păpușa. Era un copil foarte sensibil și putea să-și facă de lucru singur. Uneori se mira și Monika, deși își amintea că și ea se juca singură cu diferite obiecte tehnice sau pictând.

– N-am voie să merg să caut scoici, mami? încercă acum Anjuschka altă tactică. Vreau să împodobesc și eu castelul nostru ca băiatul de alături.

Monika găsi această dorință firească. Doar venise aici cu fetița pentru a se ocupa de ea, a-i face o bucurie și a-i schimba gândurile de la bunica.

– Bine, să mergem, spuse ea și se ridică.

În costumul ei de plajă albastru-deschis, trupul său mlădios și subțire era pus perfect în evidență. Monika era neobișnuit de atrăgătoare, ca să nu spunem direct frumoasă. Nu arăta ca o păpușă ci ca o personalitate bine conturată, în ciuda celor douăzeci și patru de ani.

Philipp nu observă în primul moment plecarea vecinei sale, dar Tonio se simți obligat să-l înștiințeze.

– Au plecat spre țărm, remarcă el, precis vor să caute scoici. E invidioasă că am un castel așa frumos.

– Nu mai lua totul în seamă, fiul meu! bombăni Philipp.

Știa deja că Tonio a început să se enerveze deoarece fata n-a încercat să intre în vorbă cu el, după cum se aștepta, pentru a o putea respinge hotărât. Ce ciudat, Renate fusese exact la fel, îi trecu în acest moment prin minte. Dorea mereu ca ceilalți să-i recunoască prezența, pentru a-și confirma propria valoare. Cum ar fi evoluat oare căsătoria noastră dacă n-ar fi murit? reflecta el.

Tonio bombănea ceva acolo, dar Philipp nu-l luă în seamă. Închisese ochii și aproape ațipise deși noaptea trecută dormise destul de mult. Făcuse descoperirea că avea într-adevăr nevoie de odihnă, deci se hotărâse să-și respecte întru totul programul de relaxare.

Tonio privea plin de curiozitate și nerăbdare întoarcerea vecinei sale nesuferite. Lucra de zor la înfrumusețarea castelului, ca și cum toată fericirea lui ar fi depins de asta. Îi construise acum o piață minunată din care puteai observa întreg castelul fără să fii văzut. Săpase și un post de observație și atunci când Monika și Anjuschka se întoarseră cu gălețica plină de scoici, se întinse pe burtă să le spioneze. Ochii lui căprui se întunecară când observă cât de repede mergea lucrul la castelul vecin.

"Nu, Anjuschka, trebuie să începi construcția în mod organizat", auzi el vorbele doamnei. Că era vorba de o doamnă, Tonio stabilise deja de mult. Făcuse deja câteva observații fine. Deosebea femeile după aspect și le

denumea: doamne, femei, capre oribile și gâște proaste. Cele trei mătuși ale lui erau pentru el persoane asexuate, care nu se încadrau în niciuna din aceste categorii. Erau doar Hilde, Maja și Susanne, atât.

– O cheamă Anjuschka, îi șopti el tatălui, când auzi cum o strigase mama ei. Ai mai auzit așa un nume?

Trezit din somn, Philipp deschise ochii.

– Ce mai vrei acum? bombăni el.

– Ești plictisitor, tati, spuse Tonio. Ai de gând să dormi toată ziua?

– Hai să mergem în apă, mi-e cald, decise Philipp.

Tonio își părăsi cu regret postul său de observație, dar cum tatăl său luase o inițiativă neașteptată nu vru să-l contrazică.

Își luă mingea de apă și porni imediat după el. Mândru și cu capul ridicat, trecu pe lângă castelul fetiței.

– Bună ziua, băiatule, salută Anjuschka prietenoasă.

Tonio fu ușor surprins. Cum îi vorbește ea așa direct? Cum se poate una ca asta?

– Bună ziua, răspunse totuși. Politețea îl obliga.

Philipp mergea acum în urma fiului său. Schiță și el o ușoară plecăciune, complet rezervat și fu surprins de privirea luminoasă a unor ochi cenușii cu sclipiri verzui.

Și Monika salută fugar din cap și își făcu de lucru imediat cu nisipul.

– Se pricep oarecum la construcția unui castel, mormăi Tonio după ce se îndepărtaseră destul de ele. Acum va trebui să mă ajuți, tati, altfel mă vor dovedi.

Cu formularea cererii, Tonio nu fusese însă prea convingător, iar Philipp chiar nu-l auzise. Nu se gândea deloc la castel. Se gândea cum i se poate întâmpla una ca asta; ca o privire fugară de câteva secunde a acelor ochi să-l impresioneze atât de puternic. Trecu în revistă cunoștințele sale feminine și concluzionă că niciuna din ele nu avea ochi atât de frumoși.

Tonio era un înotător sârguincios. Ar fi putut începe ceva mai serios. Atât de mult timp însă nu se ocupase de el, încât Philipp era mândru de fiul lui.

De fapt, avea tot ce-și poate dori un bărbat. O meserie frumoasă care-i plăcea și în care repurtase succes, bani destui și putea petrece o viață comodă, căci cele trei surori se întreceau în a-i face pe plac și a-i asigura tot confortul, atât lui cât și fiului său.

– Ești un tată extraordinar! exclamă Tonio strălucind de fericire, când acesta înotă o bucată bună, luă băiatul cu el sub apă și apoi îl puse pe spatele său. Sunt tare fericit că te am, tati!

Pe Philipp îl cuprinse o emoție neobișnuită.

– Și eu sunt fericit că te am, îi răspunse el după ce ajunseră la mal.

Multe priviri admirative urmăriră trupul antrenat al bărbatului, însoțite însă și de oarecare regrete când observară alături copilul.

– Bună dimineața, domnule doctor Kessler! strigă o voce de undeva și Tonio strâmbă imediat din nas. O femeie brunetă și suplă – pentru Tonio asta nu era o doamnă – într-un costum roșu, le ieși cu pași grăbiți în întâmpinare. Era toată un zâmbet. Tonio găsi că seamănă cu un fotbalist prostănac.

– V-ați trezit destul de devreme, continuă ea.

– Bună dimineața, stimată doamnă, răspunse Philipp oprindu-se. Hella Jäger îi aruncă o privire seducătoare. De trei zile o exersa. Locuia în același hotel cu Philipp Kessler și fiul lui, și abia așteptase să intre în vorbă.

– Dimineața asta e plină de soare, răspunse Philipp oarecum ironic. Nu era pregătit să flirteze cu nimeni, decisese că vacanța asta îi aparține în întregime lui Tonio, iar fiul său trebuia să aibă în continuare o părere bună despre tatăl său.

Poate că păstrase totuși o urmă de prietenie, dar acum nu trebuia să adune scoici pentru fiecare tânără femeie nostimă, cu ochi verzi, care-i ieșea în cale.

Departe pe plajă o zărise pe doamna de ieri, de această dată era singură. Nu-i acordase nicio atenție, dar Philipp citise altceva în ochii ei. Era un estet desăvârșit și modul ei grațios de a privi îl fermecase. Tonio rămăsese înmărmurit.

– Trebuie să lucrăm neapărat la castel, tati! insistă el.

Doamna Jäger îl privi mânioasă printre gene, dar Tonio din fericire nu observă, deoarece ca și tatăl său, se ferea pe cât posibil de orice femeie străină. Privea în depărtare spre castelul care se întindea pe o suprafață destul de mare și era în pericol să se dărâme.

– Îmi aduc imediat găletușa să adun scoici, îi strigă el alergând.

– Bine, Tonio, aprobă Philipp cu sufletul absent, apoi își aminti că trebuie neapărat să scape de Hella Jäger. Scuzați-mă, stimată doamnă, mă cheamă îndatoririle de tată.

Ea rămase furioasă. Desigur că știa acest lucru, dar era totuși văduv, și pentru acest lucru își dăduse atâta osteneala să-i atragă atenția. O numise "doamnă", deși era domnișoară, deci se grăbise să-i atribuie un bărbat. Dar și Philipp Kessler era bărbat, era chiar bărbatul la care visa. Trebuia să câștige neapărat copilul de partea ei. În plus, bărbatul părea că are ceva bani și avea o mașină scumpă.

În timp ce Tonio căuta de zor să adune scoici frumoase, Philipp răsuci șezlongul de plajă astfel încât să poată studia neobservat castelul vecin. În sinea sa, trebui să-i dea dreptate lui Tonio. Constată cu ciudă că într-adevăr castelul "fetelor" atrăgea atenția, era construit ca o adevărată operă de artă. Un lucru minunat, gândi Philipp, după ce-l studie cu o privire critică. Cum o chema oare?

Tonio îi șoptise ceva la un moment dat, dar nu fusese atent.

– Aici cânți fals, spuse o voce melodioasă. Uite, Anjuschka, dacă nisipul e prea uscat, se dărâmă totul. Ia stropitoarea și adu apă.

Ascultătoare, fetița se grăbi după apă. Philipp folosi ocazia să intre în vorbă.

– Sunteți o adevărată artistă, stimată doamnă, aprecie el afișându-și admirația.

Orice femeie s-ar fi arătat măgulită pentru complimentul primit din partea unui bărbat atât de prezentabil, Monika îl privi însă doar iritată.

– Nu arată chiar atât de rău, răspunse ea totuși politicos și se aplecă mai mult asupra lucrării.

Pe Philipp îl cuprinse un sentiment necunoscut încă, de mândrie lezată. Exista oare un alt bărbat? Desigur, trebuie să existe, doar are deja un copil. Și totuși, să lași singură o astfel de femeie?

N-avea de unde să știe că acum cinci ani Monika era încă o fată rușinoasă, aproape ștearsă, pe care niciun bărbat, chiar și Klaus Ekkehard, n-ar fi băgat-o în seamă. Apoi s-a dezvoltat și educat singură și ajunsese cea de acum. Viața o modelase, dându-i voința de a se arăta lumii în adevărata ei valoare, chiar și în fața bărbaților.

Capitolul 2

În timp ce gândurile tatălui rătăceau departe, Tonio se trezi brusc lângă el cu micuța blondă, care-l privea râzând cu poftă.

– Ești băiatul de lângă noi, ciripi ea.

– Da, răspunse el monosilabic, șovăind cum ar putea să evite discuția.

– Cum te cheamă?

– Ești așa curioasă? bombăni el.

Anjuschka plecă ochii întristată. Apoi, se îndepărtă de el fără cuvinte. Observase că băiatul nu dorea să vorbească cu ea și reacționase prompt.

Tonio se lupta cu el însuși, căci fetița nu-i oferise ocazia să-și arate superioritatea, și asta îl îmbolnăvea.

– Nu trebuie să fugi imediat pentru asta! strigă înciudat în urma ei și-și făcu de lucru mai departe. Mă cheamă Tonio.

Anjuschka însă nu reacționă. Era exact ca mama ei. Se retrăgea imediat ce se simțea amenințată în cochilia ei.

– Vrei să-ți arăt unde se găsesc scoici frumoase? o întrebă Tonio, care se simțea rănit în demnitatea sa masculină.

– Nu am nevoie. Am găsit scoici foarte frumoase, replică ea.

Deodată, o lovi cu palma peste spate și continuă apoi cu ochi scânteietori.

– Era o muscă, spuse el scuzându-se. Te-ar fi ciupit.

Anjuschka îl privi gânditoare.

– Ești un băiat tare ciudat, stabili ea, mai întâi te porți urât cu mine și apoi mă lovești să omori musca.

– Ei bine, îmi pare rău. Știu că pe mine m-au ciupit destule.

– Trebuie să duc apă ca să nu se dărâme castelul, conchise ea. Ai făcut un castel foarte frumos. Și pe tine te-a ajutat mama?

– Eu n-am mamă, răspunse el rece. Am doar tată și câteva mătuși.

– Eu n-am tată, o am doar pe mama, spuse și fetița, îngândurată. Bunica mea a murit. Și mama ta a murit?

El aprobă.

– De mult, când eram bebeluș.

– Bunica mea a murit acum câteva zile, povesti Anjuschka. Deodată, se simți foarte nefericită. Mama mea e foarte bună.

– Și tatăl meu este. Tata este un adevărat bărbat. Simți nevoia să sublinieze acest lucru, căci i se părea foarte nefiresc să vorbească astfel de lucruri cu o fată. Te cheamă Anjuschka? continuă el. Un astfel de nume n-am auzit niciodată.

– De fapt, Anja, spuse micuța. Mami mă strigă Anjuschka.

– E nostim, stabili el. Rămâneți mai mult aici?

– Cred că da. Îți plac păpușile? Am adus-o pe Ingelein cu mine.

Tonio simți că totul se revoltă în el; să aibă de-a face cu păpușile! Doar era băiat. Nu vroia să recunoască în niciun caz că se culcă în fiecare seară împreună cu ursulețul Teddy.

– Păpuși, aruncă el în derâdere, astea-s doar pentru fete.

Anjuschka îl privi tristă.

– Ingelein a mea este însă o scumpă. Cu ea, pot sta de vorbă. Altfel n-am pe nimeni alături când mami trebuie să plece la serviciu.

– Am putea să stăm așa câteodată de vorbă, răspunse Tonio destul de ostil. Hai să mergem, altfel se supără tata.

– Și mama. Acum aveau din nou ceva în comun.

Philipp privi uimit când văzu că fiul lui se întorcea împreună cu Anjuschka. Apoi se întinse mulțumit. Dacă fiul

său părea încântat de noua cunoștință, atunci putea să spere că Tonio avea deja noutăți. Știa bine metoda lui Tonio de a descoase oamenii.

– Castelul tău e într-adevăr minunat, stabili Tonio cu stăpânire de sine.

– Mama se pricepe. Construiește și case de locuit. Și sunt foarte frumoase.

– Și tata construiește case, triumfă Tonio.

– Mami, acest băiat e Tonio. Am stat puțin de vorbă împreună. Cu ochii pe jumătate închiși, Philipp urmări cum Monika privi spre băiat surâzând. Ce joc al norocului, gândi el invidios. Dacă mi-ar zâmbi și mie așa!

***

– De fapt e chiar drăguță, povestea Tonio, în timp ce se ridicau să meargă la masă, chiar dacă e fată.

Philipp nu dorea să-i pună întrebări, dar răbdarea îi fu pusă la grea încercare. Tonio nu se dovedea deloc dispus să povestească. Părea că încă se gândește cum a putut el să stea de vorbă cu o fată.

– Bunica ei tocmai a murit, începu apoi brusc, oftând, acum câteva zile.

Philipp se gândea; probabil de aceea n-a venit soțul împreună cu ea. Știrea îi pătrunse în suflet ca un ghimpe.

– Ea vorbește cu păpușa. Cum ți se pare una ca asta, tati?

– Nostim, răspunse Philipp fără a sta pe gânduri, oglindindu-și chipul în apă.

Am început să am riduri și părul cărunt, observă el cu oarecare neliniște. Iar ea arată ca o fată tânără.

În sfârșit, Tonio spuse vorba fermecată.

– N-are tată, preciză scurt.

Philipp oftă ușurat, încât observă chiar Tonio.

– Ciudat, nu? fu de părere Tonio. Ea n-are tată și eu n-am mamă. Poate de aceea ne înțelegem atât de bine.

– Este o fetiță foarte drăgălașă, preciză Philipp cu căldură.

Apoi, își privi întrebător fiul.

– Te-ai simțit bine alături de fetiță?

– Nu, mai bine mă simt alături de tine.

– Nu ți-ar fi plăcut să ai o soră, Tonio?

Ce zăpăcit putea fi să-i pună o astfel de întrebare. Se lovi instantaneu cu palma peste frunte.

– Nu, nu doresc să am nicio soră! Avem destule femei acasă, stabili Tonio și cu asta dialogul luă sfârșit.

***

În timpul mesei de prânz, Philipp se simți deranjat că doamna Jäger se așezase în dreptul privirii lui, iar el dorea s-o vadă pe tânăra și adorabila doamnă împreună cu fetița ei. Chiar așa de mare nu era încăperea și când schimbă diplomat locul cu Tonio, fu imediat observat de toată lumea.

– Uite, pentru a doua oară suntem serviți cu friptura asta ciudată, constată Tonio nemulțumit. Și diseară vom avea desigur mâncare rece.

Astea sunt dezavantajele când iei pensiune completă, gândi Philipp, dar așa era cel mai comod.

– Putem să mâncăm o dată și în altă parte, murmură el.

Din exact aceleași motive plătise și Monika pensiunea completă pentru ea și fiica ei, așa încât cumpărau doar pentru micul dejun. Anjuschka mânca oricum doar ce-i făcea plăcere.

Și pentru Anjuschka întâlnirea cu Tonio fu subiectul preferat de discuție cu mama ei.

– Săracul băiat nu mai are mamă, povestea ea îndurerată. E un lucru foarte trist, nu-i așa, mami?

I se părea mult mai trist decât să n-ai tată, așa ca ea. Sigur, i-ar fi fost mult mai ușor dacă mama ei ar fi avut o viață mai bogată. Monika era însă bucuroasă că nu depinde de nimeni. Era mândră și mulțumea Domnului că se poate ocupa singură de creșterea copilei.

– Vrei să ne plimbăm puțin, să-ți iau un desert, șoricelule? o întrebă ea grijulie, dacă tot n-ai mâncat mai nimic.

– Aș dori să-mi cumperi o înghețată, o rugă Anjuschka. Dar acum, mai bine ne întoarcem la plajă.

Fetița nu mai avea răbdare să stea, dar Monikăi i se părea prea mare căldura la ora prânzului, așa că hotărî ca Anjuschka să doarmă după-amiază măcar o oră.

– Așa, ziua e deja trecută! protestă fetița.

– Avem încă destule zile. Trebuie să te obișnuiești treptat cu plaja, altfel ai să faci arsuri pe piele și o să te usture.

– Câte zile mai rămânem, mami?

– Patru săptămâni.

Patru săptămâni însemnau probabil mult timp și Anjuschka spera ca și Tonio să stea tot atât.

***

Sosiră la plajă aproape în același timp. Philipp și fiul său erau deja acolo, când Anjuschka văzu cu surprindere cum castelul ei frumos era distrus.

Tonio venise în fața ei și o privea împietrit. Ochii Anjuschkăi se umpluseră de lacrimi.

– Tu ai făcut asta? întrebă ea supărată.

Tonio o privi consternat.

– Eu? Nu! Cum să fac așa ceva?

Plângând, Anjuschka alergă spre mama.

– Castelul meu frumos! se văită ea. Cine poate fi așa de rău?

I se păru că și Tonio s-a întristat puțin. Philipp se aplecă spre ei.

– Există pe-aici unii puști atât de proști care nu suportă ca alții să aibă castele așa frumoase, și continuă apoi decis. O să construim împreună altul.

– Ar trebui să începem imediat, își spuse Anjuschka părerea, dar eu trebuie să merg neapărat să dorm.

– Foarte bine că ți-ai adus aminte, răspunse Monika râzând.

– Și tata doarme mult, dar numai singur, așa când vrea el. Eu însă nu vreau să dorm, se amestecă Tonio în vorbă.

– Am trudit destul anul acesta ca să-mi pot permite o vacanță cu tine, explică Philipp mustrător. Cred că am voie să mă consider obosit.

Monika râse. Acum vorbeau deja unii cu alții deși practic nu făcuseră cunoștință. Și Philipp își dădu seama de omisiunea făcută. Se ridică repede și se prezentă politicos.

Deci, numele ei era Monika, iar vocea ei caldă îi suna tot timpul în urechi. Sfinte Dumnezeule, nu trebuia să se

gândească la așa ceva! Era vacanță. Oamenii se cunosc, schimbă păreri unii cu alții și asta e tot. Așa se întâmplă totdeauna. O irita totuși că acest bărbat arăta atât de prezentabil și trebuise să-l remarce imediat.

Nu e vorba de nicio aventură, scumpa mea, își spunea în sinea ei cu hotărâre. Cu mine în niciun caz! Cine s-a ars cu supă, suflă și-n iaurt.

Acum, lucrau împreună la reconstrucția castelului, fără să ia în seamă că erau observați cu ochi plini de ură.

Hella Jäger era furioasă. Își tot frământa mâinile cum să îndepărteze rivala. Ce femeie, gândea în sinea ei, a ieșit repede în calea bărbatului, dacă e singur. Cu mine n-o să-i meargă!

– Unde locuiți? se interesă Tonio. Tot la Beaurivage?

– La pensiunea Irenei, răspunse prompt Anjuschka.

– Și acolo masa e mereu aceeași? întrebă Tonio.

– Noi mâncăm mereu în altă parte. La pensiune luăm doar micul dejun.

– De ce nu ne-am dus și noi la o astfel de pensiune, tată? își întrebă Tonio tatăl.

Philipp se întrerupse din visare. Acum remarcase că Monika face o gropiță în obrazul stâng când râde și găsea acest lucru foarte nostim.

– Treaba asta trebuie s-o întrebi pe tanti Maja, Tonio, bombăni el. Ea a aranjat așa lucrurile.

– Am să-i spun! se revoltă Tonio. A făcut o rezervare proastă.

– Scuzați vă rog expresiile nepotrivite ale fiului meu, se rugă Philipp. Le-a învățat la grădiniță.

– Mergi la grădiniță? intră imediat în discuție Anjuschka.

– Acum, cred că n-o să mai merg. Vezi, nu învăț nimic deosebit acolo. Tati mi-a promis deja.

– Iar exagerezi, Tonio! îi atrase atenția Philipp.

– "Dacă tatei nu i-ar fi greu, ar fi dimpotrivă pentru" interveni Monika recitând dintr-o poezie.

Apoi se roși toată și Philipp descoperi din nou gingășia ei involuntară.

Se simțea neliniștit. Se preocupa de această doamnă neașteptat de mult, așa cum nu se mai gândise niciodată la o femeie. Inclusiv la Renate.

Îl atrăgea în mod magic. Apropierea ei îl emoționa și-l făcea fericit în același timp. Își lăsase toate principiile deoparte, fără a întreprinde totuși nimic. Da, constatase cu surprindere că reținerea ei era de fapt o așteptare, iar privirea ei îl chema.

– Îmi permiteți, stimată doamnă, s-o invit pe Anjuschka la masă cu noi? Și desigur și pe dumneavoastră, continuă el încet.

Tonio își privi tatăl cu gura căscată și ochii larg deschiși. Așa ceva nu se mai întâmplase. Chiar când spusese "stimată

doamnă", remarcase un alt ton în voce, altul decât cel cu care vorbea cu doamna Jäger, de exemplu.

– Pentru ca Anjuschka să vină cu încredere, mai adăugă el.

– Un motiv bun, șopti Monika reducând din aroganță. Mulțumesc mult, domnule Kessler.

– Tata e doctor! interveni Tonio mândru. Gradele trebuie respectate.

– Atunci, domnule doctor Kessler, se corectă Monika moale și-i acordă un zâmbet.

– Dacă ai putea să-ți ții măcar o dată pliscul! își mustră Philipp fiul, care plecă rușinat capul ,șocat de replică.

– E învățat cu ordinea, aprecie Monika. Forma trebuie respectată.

Oare această remarcă nu ascundea ceva? Dar chipul Monikăi și ochii ei nu arătară niciun gând ascuns. Philipp își liniști inima care începuse să bată cu putere.

Dispăru mai întâi în spatele șezlongului lor de plajă și apoi apăru îmbrăcat cu pantaloni albi, lungi, de in și un tricou bleumarin.

Arăta extraordinar! trebui să recunoască și Monika, în ciuda răcelii cu care se străduia să-l privească.

– Nu vreau să mă schimb! bombăni Tonio. Își puse însă halatul de plajă, căci Anjuschka își trăsese pe ea o rochiță colorată care-i venea foarte bine.

Philipp îl observă însă doar în fugă, căci Monika, în halatul ei roșu de plajă îi captase toată atenția. Părul ei avea o culoare minunată între blond și castaniu, iar soarele îi dădea sclipiri de argint. Îi înconjura fața ovală conturând-o, era lucios, dar nu exagerat de aranjat așa cum arată când o femeie iese de la coafor.

Hella Jäger le aruncă priviri pline de mânie când îi văzu părăsind plaja alături de copiii care mergeau ținându-se de mână. Copiii mâncară bucuroși înghețatele, în timp ce ei comandaseră cafele cu frișcă.

– Fumați? o întrebă Philipp politicos. Monika scuturã negativ din cap.

– Dar nu mă deranjează.

– Domnul Beck pufăie ca un coș, remarcă Anjuschka, în timp ce Monika se înroși, iar Philipp îi aruncă o privire temătoare.

– Tata fumează doar pipă, se amestecă și Tonio.

I se potrivește pipa, gândi Monika în timp ce alunga cu mâna o viespe care tot da târcoale copiilor. Philipp o observase în aceeași secundă și, apărând copiii, mâinile lor se întâlniră accidental.

Un curent electric parcă îi străpunse pe amândoi. Ochii li se întâlniră o clipă, apoi privirile coborâră.

Monika simți un nod în gât și un curent electric parcă îi trecu prin tot corpul. Nu, își spuse cu încăpățânare. N-am să

mă las purtată de val. Nici pentru o clipă, nu vreau să am de a face cu acest bărbat.

Pericolul era mare, îl simțise deja, mult prea mare. Se cunoștea destul de bine.

Hella Jäger își făcu din nou drum pe lângă ei. Philipp o observă înainte ca Tonio să-l strige. Cu un semn, îl făcu să tacă.

O salută ușor, aplecând capul. Monika privi discret spre masa vecină. Această atrăgătoare tânără părea foarte interesată de Philipp Kessler prin tot ceea ce făcea. Dar el nu părea să-i acorde deloc atenție și doar nu mai era un puști. Unii bărbați par că nu se descurcă singuri în viață.

– Credeți că am putea face o mică excursie cu mașina, stimată doamnă? o întrebă Philipp șoptit.

Deja vrea să fugă de ea, gândi Monika amuzată.

– De ce nu, răspunse ea senină, și în sinea ei gândi: urmează să-mi acorde un zâmbet.

Tonio rămase din nou uimit.

***

În dimineața următoare castelul era din nou distrus și în sinea lui Philipp își propuse să pândească răufăcătorul.

Anjuschka se întristă din nou, dar de această dată nu mai plânse. Știa precis că nu fusese opera lui Tonio.

– Ce– ar fi dacă am face un castel mare din șezlongurile noastre de plajă, propuse Philipp. Atunci, nu se mai poate întâmpla așa ceva, Anjuschka.

Fetița îl privi, mulțumită pentru soluția dată.

– Ești foarte drăguț, stabili ea pe loc.

– Așa va fi chiar comod să putem sta de vorbă, observă în continuare Philipp. Iar pentru dumneavoastră va fi ceva cu totul nou, stimată doamnă.

– De ce îi spui mamei mele, "stimată doamnă", interveni din nou Anjuschka, de ce nu-i spui Monika?

Monika rămase fără glas. Fiica ei ceruse acest lucru în semn de încredere și nu aveai ce să-i răspunzi.

– Monika e un nume frumos, spuse și Tonio admirativ, încercând să înlăture stânjeneala tatălui. În scara lui de evaluare, mama Anjuschkăi era "de aur", și acesta era desigur cel mai de preț compliment pe care putea să-l acorde. Dacă am locui în același oraș ar fi grozav, continuă imediat Tonio. Acum uitase că nu-și dorise inițial compania nimănui. Tati ar face case, iar mama ta le-ar amenaja.

– Nu-i o ideee rea, constată Philipp surprins.

– Unde locuiți voi? întrebă Tonio practic, văzând că tatăl îl aprobă.

Acum, Philipp putea să-l lase să conducă discuția singur.

– În Hanovra, răspunse Anjuschka, în timp ce Monika își făcea de lucru, foarte preocupată.

– Noi în Düsseldorf. E departe? întrebă Tonio.

– Merge, fu de părere Philipp. Cu avionul, ajungi repede.

– Mamei nu-i place să zboare, explică Anjuschka. Noi nu mergem decât cu mașina. Din fericire, avem una.

– Anja! o atenționă mustrător mama, și micuța se opri. Mama o striga Anja doar când făcea ceva greșit. Era ca o pedeapsă.

– Spuneam doar așa, șopti ea ca o scuză.

– Copiii noștri se înțeleg de minune, sublinie Philipp când mergeau alături, pregătiți să intre în apă. Este o surpriză deosebită, un lucru neașteptat. Fiul meu este complet împotriva societății feminine, mi-a atras atenția de la începutul vacanței că dorește să ne petrecem timpul doar noi doi.

Monika îi aruncă o privire piezișă. Nu dorea să-i spună ce crede despre acest lucru, dar vorbele îi rămaseră definitiv în gât când văzu cum o privește.

– Monika, o strigă el cu o voce caldă, duioasă. Fiecare sunet îl costase enorm să-l poată spune. Aproape îi tăiase respirația.

Ea nu fu capabilă să reacționeze, nu fu în stare nici să-și retragă mâna când el o luă într-a sa. Fu capabilă doar să constate.

– Mergem mâine în excursie? o întrebă el încet. La Rotterdam sau Amsterdam? Să le arătăm câte ceva copiilor noștri?

"Copiilor noștrii" spusese el. Monika găsi acest lucru foarte frumos și aprobă. Chipul lui era atât de aproape.

– Sunteți foarte frumoasă! observă el în șoaptă. M-ați fermecat, doamnă Monika.

O, Dumnezeule, gândi ea cu inima bătând să-i spargă pieptul, nu vreau, nu vreau să mă îndrăgostesc iar. Dar simțea că totul se petrece împotriva voinței sale.

– Am putea rămâne oare spre seară puțin singuri? îi șopti el la ureche. Dar din fericire copiii se întorceau și prezența lor le întrerupse mica idilă.

– Nu pot să mai suport capra asta bătrână, tati, explica Tonio de zor. Dacă vine să se plângă la tine poți să-i spui.

– Ei, mai ușor! Chiar nu înțeleg ce spui, îl potoli Philipp.

– Tonio i-a spus să nu-l mai bată la cap, interveni Anjuschka. Vroia să știe neapărat cine sunt eu.

Philipp presimți ceva, și fiul lui îi confirmă.

– Doamna Jäger! pufni Tonio. Ea este capra bătrână.

– Încă nu e bătrână, observă Anjuschka corectându-l, și apoi mai încet, dar deja se împopoțonează.

– Ar trebui totuși să fii mai politicos! Adu-ți aminte că ai o educație bună, Tonio! îi aminti tatăl abia abținându-se să nu zâmbească. În sinea lui îi plăcuse cum o pusese la punct

pe stimabila doamnă Jäger și cu greu se stăpânea să fie serios. Dacă te-ar auzi mătușa Hilde cum vorbești!

– Ah, să nu te gândești că mătușa Hilde nu scapă și ea câte o expresie. Habar n-ai, tati, răspunse el încăpățânat. N-am putea să ne mutăm? În pensiunea voastră n-a rămas cumva o cameră liberă? întrebă apoi privind spre Monika.

– Cred că nu, răspunse ea prompt.

– Nici n-ai idee ce enervantă poate fi, se revoltă în continuare Tonio. Tati nu v-ar lua așa la întrebări. Lui nu-i plac femeile. Avem acasă destule.

Pleoapele lui Philipp coborâră, dar privind pe furiș spre Monika, un zâmbet duios îi înflori pe buze.

Ești o excepție pentru mine îi șoptea privirea lui și sângele începu să-i pulseze mai puternic în inimă.

***

– N-am crezut niciodată că poate fi așa frumos, tati, șopti Tonio și mânuța lui mică se strecură sub brațul puternic al tatălui.

– Trebuie să dormi, Tonio! îi răspunse acesta șoptit. Gândurile lui zburau la Monika și nu dorea deloc să fie deranjat.

Părea că o vede aievea, suplă și înaltă, i se părea că poate atinge pielea ei fină cu mâinile sale.

Vise, vise minunate ... vor deveni realitate oare?

– Monika e o fată de aur, nu-i așa, tată? continuă Tonio conversația. Iar cu Anjuschka pot să discut orice. Este o fată isteață. Am putea să stăm împreună, gândi mai departe Tonio. Eu aș avea o mamă, iar Anjuschka un tată. Tu adormi mereu repede. Iar eu nu pot să dorm deloc când sunt așa de fericit. Facem mâine o excursie frumoasă, tati?

– Doar dacă ai de gând să adormi odată! îl mustră Philipp, căci își dorea să ajungă mai repede lângă Monika, să-i poată ține mâna fină într-ale sale.

Capitolul 3

Avea o rochiță simplă, ajustată pe talie, colorată, dar mersul ei era al unei prințese. Și el devenise romantic. Dacă ar fi știut Manfried, ar fi dorit să oprească o clipă timpul în loc. Gândul că nu e singur cu Monika pe lumea asta, că trebuie să ia în considerare și copiii, îl împiedica să viseze.

Hilde avea treizeci de ani. Era cea mai mare dintre frați, iar el era cu doi ani mai mic ca ea, își purtaseră de grijă unul altuia de-o viață. Maja era doctoriță și se declara mulțumită cu meseria ei, iar Susanne fusese cândva măritată. Era cea mai frumoasă dintre ele.

Gata cu toate gândurile astea, își spuse el. Vom pleca spre Blaue. Monika va sta lângă mine și voi găsi o cale să-i mulțumesc pe toți.

Și dacă nu va fi de acord? Va trebui să vrea. Dorea să depășească momentul. Vroia să fie încrezător că va accepta. Putea oare să spere?

Totul în apropierea ei îl provoca. Nu trebuia să spună nimic, era destul s-o vadă. Când o simțea aproape, se pierdea cu totul.

– Nu e un oraș așa frumos, remarcă Tonio, când trecură prin Amsterdam.

– Ea o fi dărâmat castelul nostru? reflecta îngândurată Anjuschka. Da, castelul nostru. Voi construi pentru noi toți un castel, gândi Philipp. Un castel pe care nimeni să nu-l poată dărâma.

– Vreau să am o poză cu voi, spuse Philipp.

Ea îi zâmbi și începură să facă poze. În toate fotografiile făcute de el peste tot apărea Monika, chiar dacă nu-și exprimase dorința.

Ochii ei aveau o sclipire specială când îl privea, iar gura surâdea duios.

– Cred că pentru azi copiii sunt deja obosiți, șopti el înainte de a porni pe drumul de întoarcere. Ne vedem după aceea?

Ea ezită o clipă. Apoi acceptă. Se supuse acestei chemări fără a-i acorda o importanță deosebită sau vreun sentiment.

Acum îi privea mâinile care țineau cu calm și cu siguranță volanul.

Mâini fine, dar puternice, care pot cuprinde și strânge cu grijă, ocrotitor. Ultima calitate deja o aflase.

Mâncaseră împreună de seară și apoi se întoarseră.

Philipp o condusese la pensiune și încet, ca să nu audă copiii, îi șoptise:

– Te aștept la o plimbare.

Anjuschka adormi cât ai bate din palme.

Monika făcu un duș și acum stătea în fața oglinzii și se observa. O aventură? Nu, simțurile ei se revoltau la așa ceva.

Ar trebui să nu merg, își spuse ea, dar mecanic, începu să se îmbrace cu rochia bleu. N-am să mă las sărutată își spuse ea, deși simțea parcă gura bărbatului care putea zâmbi atât de duios.

Încet, închise ușa în urma sa. Își lăsa copila singură. Pentru prima dată o lăsa pe Anjuschka singură seara și încă într-o casă străină. Mergea fără să fie conștientă de acest lucru și ar fi vrut să se smulgă vrăjii și să se întoarcă. Totuși, mergea înainte. Picioarele o purtau de la sine și nu se putea opune.

El stătea rezemat de un copac. Îl văzu de departe. Se apropie de el încet și simți cum privirea lui o învăluie.

Îi căzu în brațe cu un oftat. O susținu, o cuprinse cu gingășie și o sărută la nesfârșit.

– Am visat atât de mult la tine! îi spuse Philipp cu o voce caldă.

Degetele lui îi mângâiau fața. Fiecare mângâiere îi contura trăsăturile parcă pentru a le memora.

Simți dorința să lase totul în voia sorții. Autocontrolul ei fu decuplat. Era doar o femeie alături de un bărbat, care simțeau că își aparțin unul altuia, pe care o putere exterioară îi adusese împreună.

– M-am zăpăcit de tot, dar am știut din prima clipă că se va întâmpla, se auzi ea spunând. Dacă nu s-ar distruge totul, această alăturare a destinelor, conchiseră simțurile Monikăi.

Acum însă, Philipp tăcea. Îi cuprinsese umerii cu brațul și păși alături de ea prin nisipul moale spre mare.

Luna se oglindea în valurile care se jucau dansând pe nisipul plajei. Era liniște. Niciun zbor de pasăre n-o tulbura. Doar vuietul mării care părea o simfonie a dragostei.

***

Dimineața următoare, joaca începu din nou. Castelul fusese bineînțeles distrus, și construiră un altul. Philipp căzuse pe gânduri.

Era oare un simbol? Existau oameni în acest oraș care doreau să le distrugă dragostea? Și dacă ar fi așa, vor trebui s-o ia mereu de la început?

Privea spre picioarele Monikăi și lăsa nisipul fin să-i treacă printre degete. Din când în când arunca o privire fugară spre Tonio. Oare băiatul o fi observat ceva?

Philipp și-ar fi exteriorizat fericirea pe care o trăia, îi era greu s-o ascundă. Dar Monika își trase repede picioarele când degetele lui o atinseră.

Oare nu avea curajul s-o recunoască deschis?

– Mergi cu noi în apă, tati? Anjuschka nu știe să înoate.

Tonio îl trezise din visare.

– Bine, să mergem, spuse Philipp și privi spre Monika.

Ea se ridică și-și puse casca. Cu pași mari, alergară spre apă. Când întoarse capul, din întâmplare, Philipp o zări pe Hella Jäger care tocmai pășea peste castelul lor. Îl cuprinse un sentiment ciudat.

Dar copiii îl traseră după ei râzând și Monika apăru iar lângă el. Sentimentul ciudat care-l indispusese așa de tare dispăru.

Un adult nu are voie să se poarte așa copilărește. Copilărește? Asta nu se numește dușmănie?

Anjuschka vroia cu tot dinadinsul să învețe să înoate.

Îl admira pe Tonio fără rezerve. Își lăsă ușor corpul în brațele lui Philipp. Bărbatul își așeză mâna sub pieptul ei și o trase mai aproape de el, să prindă curaj.

– Te miști mereu uniform! îi aminti el când brațele ei firave începură să bată apa necontrolat.

Monika îi admira răbdarea. Așa o fi oare mereu? Un bărbat ca el poate să aștepte?

Desigur, se gândea acum la sărutul lui înfocat pe care-l simțea încă pe buze. O clipă, el îi privi fața și parcă-i citise gândurile.

Fără să vrea, își rezemă fruntea de umărul lui. O cuprinse o senzație sălbatică și un fior îi străbătu corpul.

Își lăsă corpul să cadă inert în apă și să atingă fundul mării.

Philipp aproape se sperie când o văzu dispărând. Apoi se ridică din nou la suprafață.

– Cum poți să mă sperii în felul ăsta! îi strigă Philipp supărat. Era cât pe ce s-o las să cadă pe Anjuschka.

Anjuschka îl privi uimită când auzi ce spusese Philipp mamei ei, iar Monika izbucni în râs.

– N-ai voie să ne sperii așa, mami, chiar n-ai voie! precizează Anjuschka în cel mai serios mod.

– Doar știu să înot, spuse Monika scuzându-se.

Teama care se citea încă în ochii lui Philipp îi arătase ceva nou. Îi era frică s-o piardă! Tot sângele i se adună în inimă de emoție.

***

– Pleci și în seara asta, tati? îl întrebă Tonio.

– Cum așa, din nou? încercă Philipp să-și diminueze vina.

– Și aseară ai plecat. Am observat.

– Of, cum observi tu toate! mormăi Philipp puțin mai vesel.

– Poți să-mi spui liniștit despre ce e vorba, dacă nu te duci cu Jäger. Dacă mergi cu Monika, poți să pleci liniștit.

– Ce îndrăzneț ești!

– Monika nu e așa. Ea nu vrea să ne despartă și probabil își dorește și ea un bărbat. Anjuschka nu-și dorește un tată, fiindcă n-a avut niciodată.

Câte va trebui să discut încă cu Monika, se gândi el. Știm doar atât de puțin unul despre altul. Cândva, a avut totuși și ea un bărbat. Poate nu l-a uitat?

Nu, una ca asta nu se poate. Atunci, nu l-ar fi acceptat. Oare mă înșel? De ce trebuie însă să-mi sparg capul cu astfel de lucruri? Toate la timpul lor. Săptămâni minunate sunt încă înaintea noastră și tot ce pot să-mi doresc este să nu se termine niciodată.

– Hei, atunci distracție plăcută, tati, încheie Tonio discuția cu vocea aproape șoptită, dacă văzu că nu primește niciun răspuns.

Philipp se așeză pe patul lui.

– Te-ar liniști dacă ți-aș spune că mă întâlnesc cu Monika? întrebă el blând.

– Foarte mult, răspunse Tonio. Cu ea și Hilde ar fi de acord.

Asta era deja o mărturisire completă. Cu toate că Philipp nu-și includea niciodată surorile în acest domeniu al vieții sale private. Monika trebuia să-i aparțină numai lui. Nu dorea s-o împartă cu nimeni. Dar apoi își dădu din nou seama că trebuia s-o împartă necondiționat încă de la început cu Anjuschka și cu Tonio.

I se părea un lucru foarte dificil. Nu, de ce trebuie să întâmpine din nou greutăți? își spuse în sinea lui. De ce lucrurile trebuia să fie atât de complicate și desigur în viitor să se complice și mai mult?

– Dacă vrei ca ea să nu afle că știu, nu trebuie să-i spui, murmură Tonio. Pot să tac, îți jur!

Philipp n-avea ce să facă. Îl sărută apăsat pe frunte, ceea ce păru să-i facă plăcere lui Tonio, deși între bărbați nu se acceptă de obicei astfel de lucruri.

Când Philipp părăsi hotelul, văzu o siluetă care se plimba pe țărm.

O recunoscu pe Hella Jäger. Se grăbea spre plajă. Porni în urma ei ca o umbră.

Lumina lunii se întindea acum deasupra șezlongurilor de pe plajă. Putu s-o vadă clar cum distruge castelul de nisip. Acum, bănuiala lui se adeverise; ea era cea care distrugea în fiecare seară munca lor de peste zi.

Astăzi ieșise mai târziu, deoarece oaspeții rămăseseră până spre seară pe plajă și nu găsise o altă ocazie prielnică.

Nu se mai gândi că pantofii săi de seară se vor umple cu nisip. Porni după ea.

– De ce faceți asta? o întrebă tunând de mânie.

Întâi se sperie auzindu-l și văzând mânia din ochii lui.

– Fac ce vreau! îl înfruntă ea.

– Gândiți ca un copil! stabili el rece. Credeți că obțineți ceva procedând astfel?

Ca o isterică, începu să dea din mâini plângând. Îi trebui multă stăpânire de sine s-o liniștească.

– Nu sunt la fel de frumoasă ca ea? spuse printre lacrimi. De ce trebuia să vină aici? De ce sunteți atât de distant cu mine?

– Nu sunt altfel decât și până acum, îi explică el calm. V-ați creat ceva în imaginația dumneavoastră, ceva ce nu există.

Nu e asta doar o răzbunare ieftină?

O lăsă privindu-l și plecă. Fusese de-a dreptul hilar să încerce să stea de vorbă cu ea. Și din nou realiză cât de rare sunt femeile asemănătoare Monikăi.

– Ei, ai avut deja o întâlnire? îl întrebă ea râzând când ajunse aproape.

Nicio învinuire, niciun reproș nu veni de pe buzele ei, deși îl văzuse cu cine stătea de vorbă.

– Acum știu cine ne dărâma mereu castelul, răspunse el calm.

– Am bănuit de mult asta, răspunse ea.

– Am putea să nu mai discutăm acest subiect, propuse el.

– Din cauza unei astfel de femei nu vreau să mă enervez. Aș putea doar să râd disprețuitor.

– Dar în mine ai totuși încredere, nu? râse el.

– Eu știu, Phil? răspunse ea afectuoasă.

– Atunci, dă-mi voie mai întâi să te sărut, iubito.

Urmă desigur un sărut lung, nesfârșit și plin de tandrețe.

– Ce senzație neplăcută să ai pantofii plini de nisip! observă el după câțiva pași.

– Oprește-te și scutură-i, râse ea.

– Nu vrei să ne plimbăm?

– Cu nisip în pantofi? Și în afară de asta, mi-ar plăcea să stau singură cu tine mai mult timp.

Mărturisirea ei îl făcu fericit. Pur și simplu era minunată, atât de naturală și atât de spontană.

Se așeză pe o bancă să-și scuture pantofii. Ea îl privea zâmbind.

– Cred că a avut un șoc atunci când te-a văzut.

– O gâscă atât de proastă! mormăi el.

– O creatură sărmană, prostuță, toată speranța ei de a-și face o cunoștință de vacanță s-a spulberat, reflectă Monika îngăduitoare.

El își încruntă fruntea.

– Cunoștință de vacanță, și asta e o expresie aiurea. Doar nu vrei să rămânem cunoștințe pentru o vacanță, Monika?

– Doar nu vorbeam despre noi.

– Dar eu despre noi te-am întrebat.

Porniră spre puntea de debarcare. Acolo puteau fi singuri. Vizitatorii de peste zi păreau a fi toți plecați la dans la Casa de sănătate.

Ea se rezemă de balustradă. El își prinse mâinile în stânga și în dreapta ei astfel încât Monika se afla "captivă", fără nicio șansă de scăpare.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Monika! spuse el.

– Te-ai gândit destul, doar în patru zile? îl întrebă ea temperându-l.

– Un lucru este alb sau nu este alb. Te iubesc!

Inima ei începu să bată cu putere. De fericire, abia mai putea să respire. Totuși, spuse:

– Nu mă cunoști deloc.

– Te iubesc. Pentru mine e de-ajuns. Nu, nu e de-ajuns. Doar dacă mă iubești și tu.

Oh, dar ea îl iubea, îl iubea la fel de mult. Dar oare totul putea fi adevărat?

Oare nu-și promisese să nu se mai căsătorească? "Nu ești deloc femeie, ești un bloc de gheață!" – așa îi spusese Klaus în noaptea nunții.

Dar nu simțise niciodată în brațele lui fiorul pe care Philipp i-l stârnea în tot corpul.

– Am fost măritată doar pentru o scurtă perioadă, preciză ea cu voce scăzută. Căsătoria mea s-a rupt repede.

– L-ai iubit? întrebă el insistent.

– Atunci, așa credeam, și n-a rămas nimic după aceea, șopti ea.

– Și acum, Monika? Brațele lui o cuprinseră. Buzele lui o sărutară pe tâmplă.

– Acum, parcă întreaga lume se scufundă, spuse ea căzută în visare.

El îi acoperi fața cu sărutări fierbinți și lumea se scufundă cu amândoi. Cerul și apa erau totuna, curgeau împreună. În brațele lui nu știu când dunele de nisip îi învăluiră și încet, încet se întoarseră la prezent.

Aproape nu putea vorbi. Fața îi ardea și se ascunsese la umărul lui.

– Tu, cerul și marea, șopti el. Totul e atât de simplu când îți învingi fantomele!

Noaptea asta nu mai avea fantome. Luna fusese învăluită de nori. Ce era într-adevăr atât de simplu?

***

Nimic nu părea să tulbure fericirea acestei zile. Hella Jäger plecase precipitat. Castelul de nisip rămăsese intact. Copiii constatară după multă cercetare că n-aveau niciun motiv să construiască altul. Dar chiar dacă nu fusese distrus, găsiră că tot nu e încă gata definitiv.

Anjuschka putea să înoate. Cu teamă încă, și doar când Philipp era prin apropiere. El era protectorul ei.

Tonio o studia gânditor pe Monika, dar nu făcea nicio observație cu voce tare, chiar dacă vedea că tatăl lui o ține de mână sau îi mângâie părul. Găsea că momentul e minunat și ar fi dorit să dureze o veșnicie. Era pregătit chiar să se joace cu Ingelein, îi spusese tatălui său în cea mai mare taină. Și cine îi vedea pe cei doi copii care nu avuseseră niciodată ambii părinți, se putea mira cât de perfect mimau o familie adevărată.

Monika și Philipp stăteau lungiți în șezlonguri, pe plajă, unul lângă celălalt, visau și urmăreau dialogul foarte expresiv dintre copii.

– Acum, noi eram căsătoriți, precizează Tonio hotărât, și eu trebuie să-i spun lui Ingelein ce are și ce n-are voie să facă. Acum trebuie să doarmă.

– Dar ea nu vrea să doarmă! răspunse Anjuschka încăpățânată. Vrea să se plimbe.

– Copiii trebuie să facă ce spun părinții! se revoltă Tonio. Ce spune bărbatul, asta se face.

Philipp se întoarse spre Monika și-i spuse zâmbind:

– Ai auzit?

– Am fost atâta timp singură cu Ingelein, se înfierbântă Anjuschka. Acum ar trebui să mai stea și cu tine.

Asta i se păru lui Tonio prea mult.

– Doar nu e un copil adevărat, e doar o păpușă, preciză el revenind la realitate. Vreau să mă joc cu mingea, gata cu păpușa!

– Bine, dacă tu vrei, aprobă Anjuschka prietenoasă. Nu trebuie să ne certăm din pricina asta.

Philipp îi arunca Monikăi priviri cu subînțeles.

– Și tu vei fi tot așa de înțelegătoare? o întrebă el cu duioșie.

– Așa îți dorești?

Philipp tăcu. Acasă el dădea tonul în toate. Desigur, surorile sale nu erau niște prefăcute, dar îl cunoșteau și-i cunoșteau și autoritatea. Cu Renate avusese destul de repede mici neînțelegeri.

Monika era însă o femeie independentă, care trebuise să hotărască singură totul în viață. Avea o meserie care însemna mult pentru ea. El nu dorea ca soția sa să aibă serviciu. Vroia să-i fie tot timpul alături, numai pentru el. Dar despre astfel de lucruri încă nu discutaseră.

Copiii se îndepărtaseră, plecaseră cu mingea de apă spre dunele de nisip unde se puteau juca în voie. Pentru Monika

și Philipp, dialogul copiilor fusese însă foarte interesant, ar fi dorit să-l asculte în continuare.

– Vezi, Anjuschka, mi-am făcut multe gânduri, începu Tonio serios. Dacă tatăl meu s-ar însura cu mama ta, atunci am putea rămâne împreună pentru totdeauna.

Anjuschka făcu ochii mari.

– Să se însoare? întrebă ea uimită. De ce trebuie să se însoare?

– Acum, vezi și tu că se plac unul pe celălalt, se vede deja de la distanță. Atunci noi am deveni frați vitregi.

Gândurile lui nu i se păreau atât de clare, dar și Anjuschka avea ideile ei.

– Mami are meseria ei. Trebuie să se întoarcă la serviciu, la domnul Beck. Și el vroia să se căsătorească cu ea.

Despre asta nu fusese vorba niciodată, dar pentru că Dietrich Beck era singurul bărbat despre care știa că are legături cu mama ei, Anjuschka considera că așa ceva trebuia să se întâmple.

Tonio rămase profund afectat.

– Precis că nu e la fel de drăguț ca tata, spuse el iritat.

Anjuschka se decise să consimtă.

– Nu, așa scump ca tatăl tău nu e. Apoi se gândi. Și mătușile tale? Sunt încă acolo, spuse ea îngândurată.

– Dar tata nu e căsătorit cu ele. Vor trebui să vadă dacă nu găsesc vreun bărbat. Hilde poate să se mărite cu unchiul

Manfried, Maja își va găsi desigur un doctor, căci sunt destui la clinică, iar Susanne are oricum o ceată întreagă de prieteni.

Anjuschka găsea această viață de familie copleșitoare și reacționă imediat. Pe deasupra, Tonio o uimise cu talentul său de organizator.

– Și dacă nu vor vrea să se căsătorească? îl întrebă ea.

– Am să le explic și am să le conving.

– Și dacă tatăl tău nu vrea să se căsătorească cu mama mea?

– Asta vrea precis, altfel n-ar pleca în fiecare seară să se întâlnească cu ea.

Că mama pleca în fiecare seară să se plimbe observase și Anjuschka. Dar astfel de gânduri pentru viitor, Anjuschka nu-și făcuse.

– Am să mai vorbesc cu tati, decise Tonio, și tu trebuie să vorbești cu mama ta. Poate i-e teamă de noi.

Și asta era ceva nou, la care Anjuschka nu s-ar fi putut gândi. Teamă nu-i era sigur mamei de ei. Își impunea întotdeauna voința în mod energic.

– Știi, Tonio, la adulți e sigur altfel decât la copii, reflectă ea. Mamei mele nu-i place deloc să mă amestec în treburile ei.

– Dar mai avem doar o săptămână de stat aici, răspunse el plin de importanță. Trebuie să facem ceva.

Altfel, voi veți pleca la Hanovra și noi la Düsseldorf, și cu asta basta.

Ăsta era un gând înspăimântător.

– Am putea să ne scriem, spuse fetița încet.

– Ba nu putem să ne scriem deloc, o contrazise el. Eu cunosc doar câteva litere și merg la școală abia anul viitor. Și nici nu vreau să le spun nimic mătușilor mele despre noi.

– Dar mami ar putea să-i scrie tatălui tău și el ei. Putem să vorbim și la telefon, triumfă Anjuschka de descoperirea făcută. Mami are așa niște cărticele în care sunt scrise toate, îi povesti ea după o mică pauză. Am să-i fur una să ți-o dau ție. Pentru orice eventualitate, continuă ea hotărâtă.

Capitolul 4

În casa din Düsseldorf a lui Philipp Kessler era în această dimineață o discuție aprinsă.

– Se pare că lui Philipp îi place mult în vacanță, observă Susanne, cea mai tânără dintre surori, o fată destul de atrăgătoare cu părul negru. Nu se aude nimic de la el. Dacă îi mergea rău, s-ar fi gândit cât de cât la noi, se pare însă că a dat norocul peste ei.

– Pentru el ar fi foarte bine dacă ar găsi o femeie drăguță, spuse neutră și Maja, doctorița.

– Chiar așa perfectă n-a fost căsătoria lui, interveni și Hilde, încât să meargă la altar cu mare bucurie.

– Căsătoria civilă e de-ajuns, răspunse Maja încet.

– Merge și fără Ofițerul Stării Civile, interveni deasupra celorlalte moderna Susanne. De ce e nevoie mereu de aceste dovezi? O schimbare nu strică niciodată. Iar monah nu e oricum.

– Mereu ești frivolă, spuse Hilde răutăcioasă. Influența ta asupra lui Tonio nu e dintre cele mai bune.

– Trebuie oare să rămână un puști încuiat care la cincisprezece ani să creadă încă în barză? o înfruntă Susanne.

– În zilele noastre așa ceva nu e posibil, precizăHilde. Copiii știu deja mai multe ca noi.

– Poate decât tine, stabili Maja, indulgentă. Toate bune și frumoase, dar unui bărbat nu-i face mare bucurie să locuiască cu trei surori nemăritate. Phil va avea complexe. Ah, trebuie să plec. Astă-seară vin mai târziu.

– Cine e la rând astăzi? întrebă Susanne răutăcioasă.

– Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, răspunse Maja cu aceeași monedă. Ar trebui să-ți faci ordine în viața ta plină de bărbați, altfel într-o zi ai să te trezești fără niciunul.

– Astă seară mă duc cu Manfried la operă, interveni Hilde. Știa că între cele două surori poate interveni oricând o dispută, dacă nu le desparte.

Surorile o priviră fără glas.

– Mergi cu Manfried la operă? își duse Maja degetul la buze. Asta ți-a propus acum treisprezece ani!

– Opt! replică Hilde cu o imensă bucurie. Parcă te grăbeai, draga mea!

Maja dispăru scuturând din cap. Nu o tulburase știrea că sora ei se hotărâse să iasă în oraș cu un bărbat, mai cu seamă că Manfried Richter, ca să spunem așa, făcea parte din familie.

Susanne își făcu însă timp s-o mustre pe sora mai mare. Un trup slab, șters, fără forme, așa părea Hilde în fața ei. Obiectiv vorbind, Susanne se gândea cum ar fi putut o astfel de înfățișare să atragă atenția unui bărbat, excepție făcând picioarele pe care toate surorile le aveau la fel de frumoase.

Hilde fusese profesoară, dar își părăsise slujba după ce murise Renate. Cineva trebuise să-i ia în grijă pe Philipp și pe micuț. Maja nu se pricepea deloc la treburile casei, iar Susanne studia engleza și n-avusese nici cea mai mică intenție să se implice.

– E ceva serios cu Manfried? o întrebă ea pe Hilde.

Hilde se roși toată.

– Trebuie neapărat să fie ceva serios? se revoltă ea iritată. Doar ne cunoaștem de zece ani.

– Asta mă miră și pe mine, că până acum nu v-am auzit să ieșiți împreună, preciză Susanne. Nu spunea el ceva odată de o nume Marianne?

– Trebuie să le știi tu pe toate? continuă Hilde. Ai destul de lucru pentru tine însăți.

– Hei, nu te enerva! Manfried nu e genul meu, observă Susanne. E foarte drăguț, dar cam moale.

– Ba nu e deloc așa! se revoltă Hilde. Dar desigur nu e un donjuan. Tu alergi doar după astfel de bărbați. Într-o zi, ai s-o pățești.

– Lasă asta în grija mea! bombăni Susanne.

– Cine este acest Klaus care te tot caută la telefon? o întrebă Hilde mânioasă.

– Nu te interesează pe tine! răspunse Susanne neobișnuit de arțăgoasă. Am plecat, altfel o să ajung prea târziu la prelegere.

– Doar o clipă, Susanne! spuse Hilde impunător. Te-aș ruga să nu uiți că pentru viața asta fără griji îi datorăm totul lui Philipp și găsesc că este foarte egoist din partea noastră să ne facem că uităm. Tu studiezi pe banii lui și-n plus primești și bani de buzunar.

– Ce vină am că părinții noștrii au murit așa devreme? replică Susanne mânioasă. Trebuie să mulțumesc mereu primului născut de fiecare dată când vin acasă? Doar tu ești mai mare!

Chipul Hildei se întunecă de supărare. Cu Maja și Susanne, Philipp n-ar fi putut realiza nimic. Își dorea atât de mult ca Philipp să-și găsească o femeie cu care să fie fericit. Să n-aibă parte iar de o jumătate firavă și trecătoare așa cum fusese Renate. Îi trebuia o femeie serioasă, așa ca ea, care

să-i aprecieze talentul, să fie mereu împreună cu el, nu alături, să nu se separe prin punți insurmontabile.

O jumătate de oră mai târziu, după plecarea Susannei, în casă se lăsase liniștea. Poștașul tocmai adusese o lungă scrisoare de la Philipp. Era adresată doar ei, ceea ce o miră.

"Dragă Hilde, scria el, am ceva în inimă și vreau să-ți spun doar ție. Am cunoscut aici o femeie care mi-a schimbat viața. Vreau să mă însor cu ea. Are o fetiță cu care Tonio se înțelege de minune. Și tu te vei înțelege perfect cu Monika, simt asta precis, dar pentru noi va însemna să facem schimbări importante.

M-am gândit deja la toate. Voi termina căsuța cu grădină, pe care am gândit-o inițial doar ca un capital. Voi puteți rămâne în casă, dar trebuie să mă înțelegi că eu și soția mea vom dori să ne gospodărim singuri. Știu cât de mult îți datorez și de aceea aș vrea să pregătesc totul împreună cu tine. Gândește-te în liniște. Dacă tu crezi că nu trebuie să vorbești acum cu Maja și Susanne, lasă totul în seama mea, e absolut corect. Când mă întorc vom discuta pe îndelete despre toate. Îmi doresc așa de mult ca zilele care au mai rămas să nu se termine atât de repede. Sunt foarte fericit!"

Citi scrisoarea încă o dată și se așeză. Niciodată Philipp nu-i arătase atâta prețuire. Se miră și se bucură, dar apoi o

năpădiră gândurile. Să sperăm că această femeie merită ca Philipp să se fi îndrăgostit atât de tare. Și ea are un copil, deci a mai fost căsătorită.

Ei și, cu atât mai bine, asta n-ar trebui să fie un dezavantaj. Iar Philipp era un bărbat cu care nicio femeie nu-și putea păstra vii amintirile anterioare, oricât ar fi fost de frumoase. Lui îi trebuia un om, o femeie cu suflet mare, care să-l iubească așa cum era, cu toate calitățile și defectele sale.

Acum era doar în vacanță și uite că poate avusese norocul să dea peste omul de care avea nevoie, peste femeia dorită, așa rezulta din scrisoare. Dar după ce se va întoarce la muncă ... Hilde știa cât de dur și de neînduplecat putea fi uneori, când era foarte preocupat de un proiect. Ciudat, tocmai azi-dimineață se gândise și vorbise cu fetele despre el. Oare ar trebui să discute mai întâi cu Manfried? Avea deplină încredere în el. Era un prieten în cel mai bun sens al cuvântului.

***

– Mai sunt doar opt zile, dragostea mea, murmură Philipp mâhnit și-i sărută ochii.

Nu vreau să mă despart de tine niciodată.

– Nu trebuie să ne grăbim, Phil, spuse ea, mai rațională. Acum totul pare atât de roz. După ce ai să ajungi din nou acasă și ai să-ți reiei activitatea, vei vedea totul în altă lumină.

– Trebuia s-o spui și pe-asta, se revoltă el fără să vrea. De la ce vrei să mă oprești? De la o decizie sau de la o aventură? Atunci, n-aș fi plecat împreună cu Tonio în vacanță. Am fost decis de la început să-mi dedic întrega vacanță fiului meu, care până acum a petrecut prea puțin timp alături de mine. Și ai apărut tu.

– Poate Tonio gândește altfel decât tine.

– Da, atunci pot să te liniștesc. Își face deja planuri de viitor mai serios ca mine. Am să-ți spun după ce voi avea actul de căsătorie în buzunar.

Nu era chiar totul adevărat, dar pe moment o iubea peste așteptări. Ar fi vrut ca fiecare minut să-l prețuiască.

– Nu pot să-mi las șeful așa deodată, preciză Monica gânditoare. Ar trebui să-i mulțumesc pentru multe.

Cu alte cuvinte, nici ea nu vroia acum să se gândească la ce va urma. Avea deja un sentiment neplăcut când se gândea la cum i se va schimba chipul când va afla adevărul.

– Ce vârstă are? întrebă brusc Philipp.

– Așa cam la treizeci, cred, răspunse ea preocupată.

– A fost ceva între voi? continuă el.

– Ce puțin mă cunoști! observă ea încet.

– Scuză-mă, scumpo, pur și simplu am devenit gelos. Și o privi plin de umilință.

– Gelozia este un defect; "cine caută gelozia, de suferință are parte" cită ea râzând.

– Tu nu ești geloasă?

– Nu ți-am dovedit deja?

– A, te gândești la Jäger. Ei, asta nu intră în discuție, nici n-ai de ce să fii geloasă pe ea.

– Există cineva pe care ar trebui să fiu geloasă? întrebă ea neliniștită.

– Poate surorile mele? râse el. Te vor privi drept în ochi. Hilde este o minunată fată bătrână. Maja este lucidă, iar Susanne este cea dificilă.

– Ce vârstă are Hilde? întrebă Monika.

– Treizeci și încă nu s-a măritat.

– Uneori e mai bine așa, preciză Monika. Eu m-am măritat mult prea devreme.

– Tu ești și acum foarte tânără, spuse el foarte tandru. Foarte tânără și foarte dulce. Hilde n-a fost niciodată atât de tânără.

"Asta ai scăpat din vedere, deoarece ai fost prea preocupat de tine însuți", reflectă ea. Avu un sentiment ciudat de compasiune față de necunoscuta Hilde. Din ceea ce aflase întâmplător de la Philipp, deducea că Hilde se

sacrificase pentru Tonio și fratele ei. Și acum? Cum i se va părea ei această schimbare?

– Susanne este mai tânără cu un an ca tine, dar uneori e o mică bestie, povestea Philipp mai departe. Dar ai să le cunoști în curând. Hildei i-am scris deja alaltăieri. Astăzi, probabil a primit deja scrisoarea.

Acum, Monika era uimită. Nu-l apreciase niciodată în acest fel. Ce-i drept, nu-i făcuse nici impresia că ar povesti atât de ușor despre ea cuiva.

– Acum, ar trebui să ne gândim ce le vom spune copiilor, zise ea, pentru a nu lăsa impresia că încă era cuprinsă de îndoială.

– Purul adevăr, spuse el decis. Copiii au nevoie de adevăr. N-am avut rețineri în nicio împrejurare. Vorbesc cu Tonio ca și cu un puști ajuns la adolescență. Apoi făcu o mică pauză. Și așa va fi mereu, Moni, vom fi mereu în stare să spunem adevărul, nu-i așa? Dacă vei avea cumva îndoieli în privința mea, dacă a rămas ceva nespus între noi, nu ne vom ascunde durerea în băutură și n-o vom accepta tacit. Nu-ți voi ierta așa ceva.

O duioșie fierbinte o cuprinse. Da, el dorea adevărul. Nu era un prefăcut, cum fusese Klaus. Avusese încredere în el, încredere deplină.

Tonio era treaz când tatăl său intră. Îl privi poznaș.

– Astăzi ai venit mai devreme, tati, spuse el.

– Într-adevăr? Ți-e nu ți-e somn deloc?

– Doar dorm destul. M-aș bucura mai degrabă dacă v-ați căsători mai repede și n-ai mai avea atât de alergat.

Philipp îi dădu în glumă o palmă.

– Auzi iarba cum crește? îl întrebă el.

– Am discutat deja totul cu Anjuschka. Vom fi frați! îi explică el mândru.

– Atunci, nici nu trebuie să mai întreb dacă ești de acord, stabili Philipp.

– Foarte bine, răspunse Tonio, serios. Dar noi vom locui în continuare singuri – sau?

– Desigur!

– O femeie este de-ajuns. O să fie foarte plăcut, tati. Anjuschka spune că mama ei gătește excelent. Dar ea o să rămână acasă și n-o să mai lucreze?

Philipp se simți incomodat de întrebare. Despre asta nu vorbise încă nimic cu Monika. Își va părăsi oare meseria cu inima ușoară? Acum, ar fi avut posibilitatea să lucreze în atelierul lui. Era pregătit pentru orice concesie.

Nici Anjuschka nu dormea. Discuția cu Tonio o impresionase puternic și acum încă se gândea dacă o poate întreba pe mama despre asta.

Așteptă până Monika se întinse pe pat, apoi deschise ochii.

– Ai venit deja, mami? întrebă ea încet.

– Da, șoricelule.

– Îl iubești mult?

Monika rămase perplexă. Trebuie să le spunem adevărul, așa zisese Philipp.

– Da, ne iubim mult, admise ea.

– Atunci, Tonio are dreptate. El spune că o să vă căsătoriți. Deci, nu poți să te măriți cu domnul Beck.

– Dar asta n-am vrut niciodată.

– Ciudat, atunci o să am un tată, stabili Anjuschka. Ne mutăm la Düsseldorf?

– Încă nu, mai e până atunci, răspunse Monika.

– Trebuie să te mai gândești?

Nu, nu trebuia să se mai gândească, dar nu trebuia să-i pară lui Philipp totul chiar așa de simplu, cum își imaginase el.

– Și care e părerea lui Tonio? o întrebă ea pe micuță.

– O, lui i se pare minunat. Noi ne simțim excelent cu toții împreună.

Nu putea fi adevărat ca totul să meargă atât de lin și fără probleme! Monika deveni chiar puțin neliniștită. Nicio dificultate, nicio opoziție din partea copiilor – era aproape de necrezut.

Capitolul 5

Hilde fusese cu Manfried Richter la operă. "Răpirea din Serai" fusese un spectacol minunat. Într-un acces de cochetărie, Hilde își cumpărase o rochie elegantă în care arăta complet schimbată.

Când o văzuse apărând, Manfried rămăsese blocat. Nu era însă bărbatul care să poată face complimente.

Acum ajunseseră într-un micuț restaurant, la un pahar de vin, și prinzând curaj, spuse adevărul:

– Arăți extraordinar de bine, Hilde.

Chipul fin și palid al Hildei se coloră în roșu-aprins. Un oftat adânc ieși necontrolat din pieptul Hildei.

– Trebuie mai întâi să prind curaj, Manfried, replică ea reținută.

– Din cauza operei?

– Din cauza complimentului tău. Nu sunt deloc obișnuită.

– Dacă ai fi acceptat să ieși mai des cu mine, ai fi putut să auzi mai des astfel de complimente.

El era de statură mijlocie, o figură aproape la fel de comună ca și Hilde, părul său blond devenise argintiu pe la tâmple. Manfried avea treizeci și șase de ani, era însă un bărbat care nu pierdea timpul. Nu-l interesase altă femeie de aproape zece ani, și probabil nici n-avea de gând să cunoască o alta în următorii zece.

Era un arhitect talentat, dar nu un întreprinzător ca Philipp. Nu fusese în stare să facă o cerere de despărțire, dar era un ajutor de neînlocuit pentru dinamicul Philipp.

Își îndreptă ochelarii cu ramă aurită pe nas.

– În opt zile, șeful vine înapoi, spuse apoi gânditor. Mai e încă timp. Nu mă gândeam că va sta atât de mult.

– Există ceva ce-l reține, răspunse ea. Phil a cunoscut o femeie.

– O, el a cunoscut multe femei, remarcă Manfried îngăduitor.

– Vrea să se însoare cu ea, continuă Hilde.

– Slavă Domnului – oare e adevărat? Mă gândesc, e decis?

– Deja m-a pregătit.

Nu știu dacă îmi pot permite să-ți spun. Vrea să-și ia casa din Hangstrasse. Trebuie mai întâi s-o aranjeze.

Manfried își bău înverșunat tot paharul.

– Sigur se va schimba ceva la voi, murmură el. Vei putea în sfârșit să te gândești la tine.

– Dacă va fi bine? Eu mi-am părăsit meseria de atâta timp și mă gândesc adesea că n-aș vrea totuși să le părăsesc pe Maja și pe Susanne.

– Ce-ar fi dacă ai accepta să te măriți cu mine, Hilde?

Ea îl privi uimită.

– Asta e o glumă?

– Ba nu, deloc, vorbesc foarte serios. Eu nu sunt un romantic, Hilde. Poate trebuia s-o spun altfel.

– E ... totuși foarte surprinzător, se bâlbâi ea.

El râse stăpânit. Era un râs plin de dragoste. Și ea își dorea această căsătorie. Din păcate, îl vedea prea rar.

– Ne cunoaștem doar de zece ani. Eu mă apropii deja de patruzeci și oricum nu sunt soțul ideal.

– Te dai învins? îl întrebă ea în șoaptă.

Știa ce gândește ea.

– Marianne nu mi-e pe plac, știi doar la fel de bine ca și mine. Hilde, am fost doar o ancoră de salvare pentru ea, până când își va găsi un bărbat mai bun.

– Dar nu există un bărbat mai bun ca tine, preciză ea din toată inima.

El se aplecă spre ea și o sărută apăsat pe obraz.

– Ei, așa ceva! sună brusc vocea Susannei în urechile lor. Câtă duioșie, cap lângă cap la lumina lumânărilor. Vă deranjez?

Da, vru să spună Manfried, dar fiind un bărbat politicos și Susanne având companie, renunță.

– Domnul Ekkehard, sora mea Hilde și un prieten al casei, domnul Richter, făcu Susanne prezentările.

Hilde nu se arătă entuziasmată. Simțea că o voce stridentă îi spulberase intimitatea de femeie. Mulți ani uitase ce înseamnă.

Însoțitorul Susannei era extraordinar de drăguț, dar așa erau toți bărbații cu care avusese ea de-a face. Acesta era deci numitul Klaus, care telefonase de atâtea ori. Înfățișarea lui foarte îngrijită și vocea cu un puternic accent o făcuse să-l rețină.

– De fapt, noi tocmai ne pregăteam să plecăm, spuse Manfried rar, dar surprinzător de hotărât.

– Nu vă reținem, râse Susanne. Chiar nu eram pregătită să vă întâlnesc aici.

Era destul de amabil din partea ei, care spunea întotdeauna ceea ce gândea și putea uneori să fie chiar nepoliticoasă.

Hilde se bucură în sinea ei că Manfried își arătase autoritatea de bărbat.

N-avea niciun chef să stea și să asculte complimentele prea-frumosului domn Ekkerhard.

– Susanne atrage mereu același fel de tipi după ea, stabili Manfried.

Hilde se liniști că nu era singura cu această părere. Un bărbat putea avea păreri fără reticențe. Dar ea știa încă mult prea puțin. Dacă ar fi avut habar ce rol important urma să joace acest domn Ekkehard în viața lor.

– Cum se poate mulțumi ea cu un astfel de palavragiu? bombăni Manfried. Doar nu e o fată oarecare.

– Pentru toți pe care-i cunoaște nu e decât o gâscă, preciză Hilde revoltată și își va frige o dată degetele.

– Nu spune asta, se împotrivi el, lasă-i. Hai să revenim la ale noastre. Să mergem la mine, acolo vom putea vorbi nestingeriți.

În urma lor auziră râsete. Era seara surprizelor. Manfried îi arăta acum partea necunoscută a firii sale. Era atât de bărbătesc în comportament, cum nu-l cunoscuse niciodată. Nici ea nu dori să se arate slabă.

– Bine, să mergem la tine, spuse ea cu hotărâre.

El fu puțin surprins, dar luă în seamă aprobarea ei.

***

Hilde nu fusese încă niciodată în locuința lui Manfried. Nici nu se gândise vreodată la asta. Acum însă se afla aici și o găsea foarte primitoare. N-ar fi crezut niciodată că el poate avea atâta gust pentru a-și aranja casa. De fapt, se gândise chiar prea puțin la el.

Un sentiment neplăcut o încerca totuși când se gândea că Marianne a fost în această casă și spiritul ei poate mai trece pe aici, dar el reuși să-i alunge gândurile.

– Ești prima femeie pe care am invitat-o la mine, preciză el.

Suna puțin cam tendențios și ea descoperi pe chipul lui o undă de umor pe care de asemenea n-o știuse până acum.

– Așa, zise ea și se așeză într-un fotoliu din apropiere.

Barul casei era plin până la refuz. Făcu ochii mari când el o întrebă ce dorește.

– Mă surprinzi din ce în ce mai mult, spuse Hilde.

– Asta e mult prea pretențios, râse el. Nu sunt chefliu, dar beau cu plăcere un pahar. Ce ar trebui să facă totuși un celibatar?

– Să încerce să cunoască femei frumoase, de exemplu, răspunse ea provocator.

– Care să mă folosească și apoi să râdă? Nu, Hilde, nu sunt pregătit pentru asta. Ți-ai făcut o părere greșită despre mine. Poate că dorise ca el pur și simplu, să se aplece și s-o sărute, știa exact că îl subestimase.

– Vrei să te măriți cu mine sau nu? o întrebă el deschis. Ești deja de mult dragostea mea tainică.

– Ai spus-o încă o dată! șopti ea aproape fără suflare. Ar trebui să te cred?

– Trebuie! spuse el cu tărie. De ce oare n-am avut curajul până acum să-ți spun?

– Pe mine mă întrebi? Poate doreai să găsești o altă femeie, Manfried, își dădu ea cu părerea sorbind din pahar.

– Poate că n-am vrut asta. Pe tine te vreau! spuse el hotărât.

***

Cerul era albastru, fără nori deasupra coastei Mării Nordului când se deciseră să-și ia rămas-bun.

Patru săptămâni petrecute unul lângă celălalt le păreau acum prea puțin. Phil și Monika erau strâns îmbrățișați unul cu celălalt și nu-și mai doreau nimic.

Copiii erau și ei cuprinși de întristarea despărțirii.

– Uite, încă e vreme frumoasă, murmură Tonio.

Anjuschka nu spunea nimic. O strângea pe Ingelein în brațe și-i privea pe toți împietrită.

– Vă ducem până în Hanovra, decise scurt Philipp.

– Dar e un ocol prea mare pentru voi, protestă Monika, și în afară de asta, despărțirea va fi și mai grea.

– Atunci, tu vii cu mine la Düsseldorf, în spuse Tonio Anujschkăi.

– Ar fi o idee excelentă, spuse Philipp. Ai să-ți poți rezolva problemele de acasă liniștită, iar Anjuschka va fi foarte bine îngrijită.

Monika fu luată prin surprindere când fiica ei acceptă imediat.

– Trebuie să fiu mâine înapoi, spuse ea copleșită. Și așa am rămas mai mult decât intenționam.

Tonio îi șoptea Anjuschkăi:

– Dacă vii cu noi, șușotea el în urechea fetiței, Monika va veni precis repede după noi.

Anjuschka se simțea cumva atrasă în ambele părți, dar gândul că va trebui s-o vadă din nou pe doamna Hamann nu-i făcea nicio bucurie.

– Aș merge cu plăcere la Düsseldorf, mami. Dacă tatăl lui Tonio îmi dă voie.

– De acum înainte sunt tatăl tău, spuse Philipp cât se poate de serios.

– Deja de-acuma? întrebă Anjuschka și puse obrazul în palma bărbatului.

– Desigur. Toate celelalte sunt doar formalități. Apoi o privi rugător pe Monika.

– Vino, hai să mergem! spuse Tonio Anjuschkăi. Observase că tatăl său vroia să vorbească singur cu Monika.

– Așa e cel mai bine, scumpa mea, spuse Phil în șoaptă. Anjuschka va fi bine primită de Hilde. Trebuie să mă crezi. Tu nu vrei să vii cu noi?

Nu știa de fapt ce o reține. Doar că totul era prea direct, prea vizibil.

– Ai curaj? șopti ea.

– Desigur. Așa ar fi cel mai bine! Te informezi, draga mea, și apoi te duc eu. Îți vine atât de greu să-i spui adio domnului Beck?

– Prostii!

– Dar el dorea să se însoare cu tine, se plânse el.

– Asta a fost doar în capul Anjuschkăi. Nu, precis nu, încercă ea să-l îmbuneze. Eu nu m-am gândit niciodată la el în sensul ăsta.

– Asta doream să aud de la tine!

O sărută lung și deja momentul despărțirii deveni trist.

***

Ea porni mașina și o conduse pe Anjuschka până dincolo de graniță. El mergea ușor în urma ei la o distanță vizibilă.

Pe autostradă, se pierdură unii de alții câteva minute care li se părură nesfârșite. Nu dorea s-o grăbească.

Anjuschka se uita acum puțin cam tristă. Tonio o ținea cu brațul după gât.

– Mă bucur să te vedem curând, Moni, îi spuse el duios și-și frecă năsucul de obrajii ei.

– Iubito, îi șopti Phil și o privi adânc în ochi. Am să mă grăbesc să termin casa noastră până te întorci.

Se sărutară încă o dată. Anjuschka râdea printre lacrimi. Apoi fu rândul Monikăi.

– O să vină curând la noi, îi asigură Phil pe copii. Să vedem acum ce ochi va face Hilde când o să vă vadă.

Și încă ce ochi mari făcu!

Când Hilde deschise ușa, Anjuschka se ascunsese în spatele lui Phil.

Ochii ei se luminară de îndată.

– Oh, în sfârșit ați venit acasă! spuse Hilde și-l îmbrățișă cu drag pe Tonio.

– Am adus încă pe cineva, spuse el secretos. Pe sora mea.

Hilde înghiți de două ori când Phil o scoase pe micuță la vedere. Anjuschka o privea intimidată, cu ochii mari și întrebători.

– Sunt Anjuschka, spuse apoi timid.

Pentru câteva secunde, Hilde uită de Manfried și de toate, de tot ce recuperase în aceste ultime opt zile.

– Am adus-o direct, spuse cu voce tare prietenos Phil, pentru ca Monika să-și poată rezolva în liniște toate problemele.

Era decis. Hilde îl privi cu luare aminte. Își cunoștea bine fratele.

– Ei, atunci să pregătim o cameră, spuse ea fără ocol. Maja și Susanne nu sunt acasă, șopti ea fratelui său. Asta e bine.

***

– Hilda știe că tu ești acum tatăl meu? întrebă Anjuschka timid. Deoarece Tonio nu-i spunea mătușă, își permise și ea să-i spună pe nume.

– Desigur, șoricelule, răspunse el și o mângâie pe obraz. Hai să mergem cu Tonio să-ți aranjezi lucrușoarele. Ingelein o fi deja obosită.

Hilde își privea fratele, consternată.

– Cine e Ingelein? întrebă ea încet.

– Păpușa Anjuschkăi, răspunse el mândru. Vezi, sunt un tată foarte priceput.

– Doar nu v-ați căsătorit deja? întrebă ea tot în șoaptă.

– Din păcate, nu încă. Monika este foarte chibzuită.

– De ce n-a venit cu voi? întrebă Hilde surprinsă.

– Pentru că e foarte conștiincioasă. Și-a terminat concediul, și a rămas oricum deja mai mult decât intenționase.

– Micuța e de aur, stabili imediat Hilde.

– Și Tonio o găsește pe Monika de aur, râse el. O să-ți fie foarte greu, surioară?

– Ba nu. Mă bucur mult pentru tine. O să mă mărit în curând cu Manfried.

– Aleluia! oftă el din toți rărunchii și sări în sus din fotoliu de bucurie. Asta drept răzbunare?

– Nu te ambala, nu din slăbiciune! Așa a fost scris în stele! Dar între timp, am stabilit că așa e corect pentru amândoi.

El o privi îngândurat.

– Nici nu mi-aș fi putut dori pe altcineva pentru sora mea, altul decât Manfried, aprecie el. Felicitări din inimă, Hilde!

– Eu nu te-am felicitat încă, spuse ea încet.

– Sunt oricum în culmea fericirii. O femeie ca Monika nu mai există, cu excepția ta, se corectă el, dar tu ești sora mea.

– De fapt, Phil, Susanne și Maja știu deja. El a spus că e mai bine să fie pregătite. O dată și o dată trebuia să se afle. Cum a primit vestea Susanne poți să-ți imaginezi. Maja a spus că i se pare normal.

Dar Susanne are acum un partener foarte ciudat. A înnebunit de tot.

– Cine e ăsta?

– Unul, Klaus Ekkehard.

El râse cu hohote, încât Hilde îl privi zăpăcită.

– Ce ai? îl întrebă ea.

– E ca o farsă, pe Monika o cheamă tot Ekkehard. Poate e o întâmplare!

– Doar n-or fi rude, observă Hilde, impresionată.

– Doamne ferește, răspunse și el calm, apoi îl cuprinse brusc o strângere de inimă. Monika nu pomenise niciodată numele mic al fostului ei soț. A mai fost căsătorit? întrebă el prudent.

– Nu știu. Doar o cunoști pe Susanne. Viața ei privată e tabu.

– E o fetiță proastă, bombăni el.

– Cui spui tu asta! răspunse Hilde.

Capitolul 6

– Hilde e foarte drăguță, spuse Anjuschka. Chiar nu s-a supărat că m-ați luat cu voi.

– Oricum e obișnuită, spuse Tonio. Maja și Susanne sunt nervoase. Ai să te lămurești singură. Dar noi o să ne mutăm. Tata construiește o casă grozavă pentru noi.

– Mama e singură, murmură Anjuschka.

Ochii lui Tonio se întristară.

– O să mergem s-o aducem în curând. Tu mă ai pe mine alături, spuse el și-i cuprinse ocrotitor umerii cu brațul. Vino, să-ți arăt grădina. Avem aici un leagăn, o cutie cu nisip și un arici. Să sperăm că mai e acolo.

Amândoi ofereau o imagine minunată așa cum mergeau îmbrățișați prin grădină.

Hilde îi urmărea cu ochii plini de dragoste.

– Cine e acel copil străin? sună brusc vocea puternică a Susannei în spatele ei.

Hilde tresări brusc. I se păru că Susanne vorbea cam exaltat.

– Fiica lui Phil, răspunse ea rece.

Susanne rămase blocată.

– Acum chiar aiurezi, spuse ea fără menajamente. De când are Philipp o fiică?

– S-a căsătorit, spuse Hilde veselă.

Susanne simți că n-are aer.

– L-am crezut pe Phil mai inteligent, se revoltă ea. Doar poate avea orice femeie, de ce trebuie să se pricopsească și cu un copil, dacă trebuie musai să se însoare.

– Vrea, o corectă Hilde. Treaba lui. De altfel micuța e o dulce. Dacă maică-sa e doar pe jumătate cât ea, putem să fim pe deplin mulțumite.

– Poate tu! șuieră Susanne. Tu ieși oricum elegant din afacere.

– Potolește-te, vin copiii! o atenționă Hilde.

Susanne făcu o grimasă. Tonio și Anjuschka intrară.

Susanne își privi nepotul fără să spună nimic. Anjuschka făcu o plecăciune, îndoind puțin un genunchi.

În acest moment, o scânteie de vrajbă apăru în ochii Susannei.

– Bună ziua micuță domnișoară, se arătă ea voioasă ca și cum abia acum o observase. Să sperăm că îți place la noi.

– Susanne a fost chiar drăguță, spunea mai târziu Anjuschka lui Tonio. Nu așa ca Hilde, dar totuși drăguță.

– Poate fi uneori și drăguță, aprobă Tonio. Dacă nu o enervează pe Hilde, și Maja se ceartă cu ea tot timpul.

Pe Maja, Anjuschka încă n-o cunoștea. Asta trebuia s-o pregătească pentru a doua zi, când Maja ajunsă acasă, vorbise cu Susanne și aflase noutatea. Atunci explică și ea că fusese de gardă peste noapte, ceea ce acasă nu știuse nimeni.

***

Maja era cunoscută în clinică drept o doctoriță tânără, foarte harnică. Viața sa privată era strict separată de meserie, așa că niciodată nu se observase în mod deschis că avea o relație foarte strânsă cu profesorul Lindenberg. Nici familia ei nu știa nimic despre asta.

El avea un băiat de doisprezece ani care stătea de fapt la internat, unde dormea atât el cât și fiul lui. Căci cu toată bunăvoința nu putuse lăsa copilul pe mâna unei femei drogate. Aceasta era tragedia profesorului Lindenberg.

– Nu fi supărat că te-am luat prin surprindere, Günter, spuse Maja, dar nu vreau să plec acasă. Pot să rămân la tine?

Caracterul ei era destul de asemănător cu al lui Philipp. Nu-i plăceau ocolișurile. Era neașteptat de consecventă.

– Dacă aș fi acum singur? observă el ironic.

– Atunci, am să mă întorc la clinică și am să dorm acolo.

– Și asta n-o să te coste? o întrebă el și-i atinse ușor nasul.

El avea patruzeci și cinci de ani, dar arăta mult mai tânăr. Destul de bine făcut, transmitea imediat sentimentul de încredere și de liniște, care avea și asupra ei un efect amestecat de echilibru și tandrețe.

– Hai! spuse el râzând și o trase ușor spre el.

Îi dădu apoi doar un sărut fugar pe gură ca și cum dorea să-i demonstreze că e prietenul ei și-i stă la dispoziție ca un bun camarad. O cunoștea bine pe Maja. Era extraordinar de sensibilă.

– Ce te-apasă, iepurașule? o întrebă el. O numea cu plăcere iepuraș, când o vedea așa preocupată.

– Poate că sunt proastă, dar toată viața noastră de familie e dată peste cap, răspunse ea. Pot să-mi trag răsuflarea? Nu mai am putere.

Günter Lindenberg lăsă deoparte ziarul. Ea bea deja al doilea pahar de gin cu gheață.

Știa cât de mult depinde Maja de familia sa. Cu toate fibrele inimii, era strâns legată de aceasta.

Uneori, asta-i făcea rău.

– Phil vrea să se însoare, spuse ea încet.

– Și asta e rău? întrebă el.

– Tulbură totul în jur.

– Te gândești desigur la Tonio, remarcă el și se gândi în această clipă la fiul lui, Hannes.

– Viitoarea lui soție are și ea un copil. A adus-o deja pe micuță la noi, continuă Maja îngândurată. Pur și simplu fără să ne anunțe.

– Doar e casa lui, după câte știu eu, precizează Günter Lindenberg raționând. E un bărbat matur și poate lua singur decizii, nu?

– Dar am fost mereu împreună. Tonio e ca și copilul nostru.

– Nu ești cumva egoistă? E copilul lui. Nu-l cunosc personal pe fratele tău. M-ai ținut departe de familia ta, dar din povestirile tale îl cunosc destul de bine. A adus deci cu el copilul viitoarei lui soții și tu îl judeci pentru asta.

– Dacă n-ai judeca totul atât de rațional, se împotrivi ea. Dar tocmai asta iubea la el. Pune-te te rog în locul meu, Günter, continuă ea. Phil vrea să se însoare. Hilde vrea să se mărite și eu voi rămâne singură cu Susanne. Fără să mai punem la socoteală că Susanne umblă mereu cu tot felul de bărbați ciudați.

Mi-e și frică să mă gândesc.

– Ce frumos, atunci tu decizi să vii la mine, spuse el cu un surâs malițios. Știi ce-ți lipsește, Maja?

Ea îl privea nerăbdătoare. Putea să afirme încă o dată că în ciuda celor douăzeci și șapte de ani, Maja arăta mult mai tânără. Puteai jura că el are dublul vârstei ei.

– Un bărbat și un copil, continuă el repede.

Ochii ei se închiseră. Ea se întinse și el simți o dorință puternică să-i sărute gura închisă. Dar se stăpâni.

– Cum îi merge lui Hannes? întrebă ea.

El nu răspunse imediat. Gânduri ciudate îi treceau prin minte.

E doar cu cincisprezece ani mai mare ca Hannes, se gândea el. Sunt prea bătrân pentru ea. Probabil sunt doar un refugiu și nimic mai mult.

– Are nostalgii, răspunse apoi molcom.

– Dacă aș fi ca Hilde l-aș lua la mine, atunci ar avea cel puțin pe cineva la care să apeleze, spuse ea cu stăpânire de sine.

– Dar ești ca Hilde, doar că nu-ți dai seama dacă cineva are nevoie de tine. Eu, de exemplu.

Acum, spusese de fapt ce-l frământa. Ea ridică ochii și-l privi îndelung.

– Chiar îmi dai încredere, șopti ea. Știam asta. Pot să rămân la tine?

El îi luă mâinile și-și așeză fața între ele.

– Întotdeauna, Maja, răspunse el moale. Și asta înseamnă: adevărat pentru totdeauna.

– Atunci, Hannes nu va trebui să rămână în internat. Te-ai gândit la asta, Günter?

– Chiar atât de dezinteresat nu sunt, răspunse el râzând. Mai am încă unele dorințe. Apoi oftă. Tu te gândești desigur la ce bun, când sunt deja destul de bătrân.

– Nu vorbi astfel de prostii! îl opri ea imediat. Îi întoarse capul spre ea, îl privi cu ochii ei mari și-l întrebă direct: de ce nu mă săruți?

– Vrei să trec peste aprobarea ta?

– Dacă n-ai fi mereu atât de stăpânit! oftă ea. Doar nu ești unchiul meu!

– Pentru asta vei fi pedepsită! murmură el și apoi o sărută până își pierdu răsuflarea.

***

Maja apăru pe la prânz. Hilde era deja la masă cu copiii.

– De când faci douăzeci și patru de ore de serviciu? o întrebă ea tendențios.

– Îmi dai voie mai întâi să salut copiii familiei noastre? întrebă Maja prietenoasă. Bună ziua Anjuschka.

Eu sunt cea de-a treia mătușă a lui Tonio.

– Tu ești Maja, răspunse Anjuschka serioasă.

– Exact! râse ea ușor și Hilde nu știu dacă ce aude e adevărat, dar văzu deodată că sora ei poate fi fermecătoare.

Cum putuse oare să creadă că Maja va fi nemulțumită de prezența copiilor? Așa că o cuprinse în brațe ca și Tonio, cu duioșie.

– Dacă vreți, putem merge după masă cu mașina la cumpărături și apoi să-l luăm pe tati de la firmă. Se apropie și îngenunche ca să fie lângă copii, ceea ce o făcea să pară și mai prietenoasă.

– O să vină acasă imediat ce-și termină treaba, sublinie Hilde, și-și privi mustrător sora.

– Desigur, spuse Maja. Când vine mama ta?

– După ce termină de împachetat, răspunse Anjuschka. Domnul Beck se va supăra când o să-i spună că pleacă.

– Ce e de fapt viitoarea noastră cumnată? întrebă Maja după ce copiii ieșiră.

– Arhitectă pentru amenajări interioare.

– Hei, asta se potrivește perfect. Noi ăștia din familia Kessler știm totuși să ne găsim perechea.

– Ce mai coci acolo?

– Că mă voi mărita și eu cu un doctor, spuse Maja calm.

– E cumva vreo epidemie la noi în casă? spuse Hilde cu mirare. Acum mai lipsește doar Susanne.

– Să sperăm că nu vine cu acest dandy. Asta chiar ne lipsea!

– Îl cunoști? Doar sunt împreună abia de o săptămână.

– Îl duce deja peste tot cu ea și-l prezintă. Unde te întorci, cine vine: Susanne și domnul Ekkehard.

– Ciudat, viitoarea noastră cumnată se numește tot Ekkehard. Nu e nostim?

Maja strâmbă din nas.

– Da, e straniu. Dar nu fac presupuneri.

– Nu putem să scăpăm totuși din vedere. Pot să te întreb pentru cine te-ai decis?

– Pentru Günter Lindenberg, cine altul. Nu sunt așa de împrăștiată cum mă crezi.

– N-am gândit niciodată astfel. Știu doar că agitația pe care o creezi în jurul tău este doar o armă de protecție. Am intrat oare toate în panică?

– Sper că nu. În ce mă privește nu se pune deloc așa problema. Dar tu, Hilde, tu care nu te-ai gândit niciodată să te măriți? O fulgeră ea ironic cu ochii îngustați.

– Nu știam deloc că mă vrea, spuse Hilde calm. Ce va fi cu meseria ta și cu scopurile tale înalte, Maja?

– O să am un fiu de doisprezece ani. Dar pentru o femeie medic e bine întotdeauna dacă are înțelegere pentru meseria ei din partea soțului. El este un om minunat și vreau să am o jumătate de duzină de copii cu el.

Cel puțin! se înfierbântă ea.

– Ți-ai asumat deja toate îndatoririle, spuse ca pentru sine Hilde. O să vezi în curând ce înseamnă.

Maja se dezumflă la auzul tonului cu care-i vorbea sora sa, căci Hilde era foarte serioasă. Era oare aceeași Hilde pe care o știa de-o viață?

***

Monika, rămasă acum fără Philipp și fără copii, se simțea singură și nu mai vedea totul în perspectivă fără probleme.

Când ajunse acasă, găsi mai întâi o scrisoare de la administratorul Helm, pe care i-l prezentase cândva tatăl ei. O ruga să-i facă o vizită.

Monika avu un sentiment neplăcut. Tot ce avea de-a face cu administrația nu aducea nimic bun. Aflase asta imediat după moartea tatălui ei.

Dormi prost noaptea și din această cauză ziua următoare fu destul de nervoasă.

Dietrich Beck o primi cu un zâmbet fericit.

– Mă bucur că sunteți din nou aici, Monika! îi spuse el cu un sentiment de ușurare. Arătați excepțional! Ați fi putut să-mi scrieți liniștită mai mult decât o vedere.

Avem câteva cereri excepționale care vă vor face plăcere. Și apoi ...

Ea încercă să-i întrerupă valul entuziast de cuvinte cu care o întâmpinase, deoarece simțea că acum urma să treacă la lucruri personale.

– Din păcate, trebuie să vă informez că plec, domnule Beck, spuse ea grăbită. Ar fi putut să omită acest "din păcate", se gândi după aceea, căci vroia să demisioneze în condiții amiabile.

Gura lui se închise brusc și rămase privind-o foarte derutat.

– De ce? strigă el, aproape buimăcit. Dacă vi s-a oferit un loc de muncă mai bine plătit, am fi putut să ne înțelegem.

– Mă căsătoresc, îi aduse la cunoștință Monika fără ocolișuri.

Acum, o privea și mai derutat. Vanitatea lui stătea gata să explodeze. Făcea eforturi să-și păstreze demnitatea.

– Dacă asta e, răspunse apoi rigid, așa ceva n-am luat în calcul. Nu e cumva o decizie pripită?

– M-am gândit îndelung, răspunse Monika.

– Deci e dragoste mare, spuse el malițios.

– Exact, veni prompt răspunsul.

O tăcere adâncă se așternu între ei, o tăcere care distrugea întreaga colaborare de trei ani existentă între ei și toate amintirile.

– Trebuie să merg la administrație. Aveți ceva împotriva plecării mele? întrebă ea în cele din urmă.

– Nu, desigur. Dacă tot sunteți decisă să părăsiți acest loc, deveni el patetic și plin de reproș, puteți s-o faceți imediat.

– Mulțumesc, răspunse ea scurt. Vă doresc mult succes, domnule Beck.

– Și eu dumneavoastră, să n-aveți parte de nicio dezamăgire, nu putu el să se abțină.

Așa se despărțiră. O strângere de mână fugară, nimic mai mult.

***

Doctorul Helm o salută extrem de politicos, ceea ce nu putu decât s-o mire pe Monika. Altă dată nu avea decât un surâs trecător pentru ea, parcă un pic vinovat.

– Pot să vă fac o comunicare foarte îmbucurătoare, stimată doamnă, începu el.

Suna deja foarte ispititor. Până acum nu-i spusese niciodată "stimată doamnă".

– Se referă la ingeniozitatea mult stimatului dumneavoastră tată. E îngrozitor că nu mai trăiește.

Monika simți că se enervează. Se gândea la tatăl ei, pe care-l iubise atât de mult. Oare de ce deschide această problemă spinoasă și încă cu atâta veselie?

– Concernul Marburg a devenit foarte atent. Nu știu cum, dar este gata s-o pună în aplicare și vă oferă un milion de mărci pentru invenție.

Monika simți că-i fuge pământul de sub picioare. Se ciupi de braț să se convingă că nu visează.

Nu, nu visa. Acum îi părea rău că se ciupise.

– O, sfinte Dumnezeule! explodă ea.

Era complet buimăcită. Un milion de mărci! De necrezut! Ce va spune Philipp? fu următorul ei gând.

– Am fost împuternicit doar să vă aduc la cunoștință oferta. Concernul Marburg va trata personal cu dumneavoastră afacerea. Desigur sunt gata să vă stau la dispoziție cu consilierea juridică. Când e vorba de astfel de sume, trebuie să fim atenți cum le gestionăm.

– Am să vorbesc cu viitorul meu soț despre asta, răspunse încet Monica.

Ochii lui se măriră a uimire și începură să zvâcnească nervos.

Se vedea de la o poștă că se bucurase deja de blana ursului din pădure înainte de a-l vâna.

– Vreți să vă căsătoriți din nou? După experiența atât de neplăcută prin care ați trecut?

– Nu voi mai avea nicio experiență neplăcută. Sunt destul de matură și responsabilă, iar doctorul Kessler este un om de onoare. Puteți fi fără grijă, spuse ea iritată.

– Atunci, pot să vă felicit de două ori, observă el rigid.

Monika zâmbi.

Gândurile ei erau deja la Phil.

Un milion!

N-ai să ai o soție săracă, iubitule, se gândi ea. Apoi însă, gândurile se întoarseră înapoi la părinții ei, care trebuiseră să renunțe la toate și nu apucaseră să aibă nici pic de noroc întreaga viață.

Cât de tare crezuse tatăl ei în această invenție, cu cât curaj îl sprijinise mama. El ajunsese mult prea departe pentru timpul său și de aceea fusese înfrânt, ba chiar se râsese pe seama lui.

Acum ar fi fost răsplătit cu onoruri, se gândea ea.

Se întoarse acasă ca prin vis. Era mică și modestă. Desigur, aranjată cu gust. Era încă locul iubit, căsuța mică pe care și-o aranjase singură. Nu dorea să se despartă de aceste lucruri.

Trebuie să-l sun pe Philipp, se gândi ea. Precis are mult de lucru după o vacanță atât de lungă și nu-l va putea smulge din treburile lui. Era încă timp până mâine, sau măcar până diseară, când va ajunge acasă. Apoi ar putea vorbi și cu Anjuschka.

Acum Monika nu trebuia să se mai teamă că trebuie să facă economie, va fi bogată și nu va trebui să economisească o convorbire telefonică.

Dar nu avea încă banii, se gândi ea pragmatic. Și mulți nu-i mai rămăseseră din micile ei economii.

Capitolul 7

La masa de seară se adunaseră toți cei din vila familiei Kessler. Nici Manfried nu lipsea. Maja se abținuse să prezinte familiei pe viitorul său soț până nu vorbește mai întâi cu Phil.

Se simți emoționată când micuța Anjuschka sări în brațele lui Phil și-i spuse "tati scump!"

Susanne râse ironic când el o ridică în sus pe micuță și o îmbrățișă în timp ce pe Tonio îl mângâie doar tandru pe păr.

Dar Tonio găsi că totul e în regulă. Astfel de dezmierdări sunt potrivite doar pentru fete.

Cu oarecare independență, viața de familie îl avusese întotdeauna în centrul ei pe Philipp, observă el și astăzi,

trecându-și privirea de la unul la altul. Manfried aparținea fără îndoială și el acestei vieți comune. Că va deveni soțul Hildei nu putea fi decât un lucru îmbucurător, pe care Phil deja îl asimilase.

După masă, copiii plecară cuminți în camera lor. Maja îi însoți.

– Stai cu Manfried al tău, spuse ea glumind surorii sale, care vru să li se alăture.

Hilde îi aruncă o privire de verificare.

– Nu cumva rămâi acasă? o întrebă ea insinuant.

– Te deranjez? răspunse aceasta impertinent.

– Sunt doar surprinsă, spuse Hilde calm.

Philipp se încruntă. De când era Hilde atât de ofensivă?

– Azi, chiar nu ți-a telefonat nimeni, precizã Hilde.

– Mi-a ajuns până în gât! explodă Susanne și dispăru.

– Hei, asta a fost ceva, remarcă Phil ușor iritat. Se pare că nu se bucură de cea mai bună companie.

– Poate trece printr-o revoluție, aruncă Manfried în treacăt. Am să-i dau o dată jos pantalonii să-i trag o palmă să vedem ce mai are de spus.

– Ar trebui ca viitorul ei soț să aibă grijă, răspunse Phil. Dar ea aduce mereu astfel de "sticle incendiare". Dumnezeu știe când va deveni mai rațională. De fapt, ce se mai întâmplă cu Maja? Se comportă ca o dansatoare în vis.

– Dragostea este un dar de la Dumnezeu, declamă Hilde.

– Ce, și Maja e îndrăgostită? se miră el.

– Vrea să se mărite cu Günter Lindenberg, trânti Hilde brusc știrea.

– Cu profesorul ei? interveni Philipp surprins. Nu-i cam bătrân?

– E la vârsta cea mai frumoasă, se auzi vocea Majei de pe trepte. Trebuia neapărat să mă bârfiți pe la spate?

– Dar nu bârfeam. Ne bucuram pentru tine, spuse Hilde.

– Ei, parcă nu suna chiar așa, preciză Maja. Nu vă permit nicio critică. Îl iubesc.

– Dar nu te-a criticat nimeni, Maja, intră și Phil în discuție. Doar mă miram. Am adus oare vreun bacil în familie?

În acel moment, sună telefonul. Hilde se grăbi să răspundă. Fu surprinsă că nu era niciun Klaus la telefon.

– E pentru tine, îi spuse ea lui Philipp. E Monika. Și-i întinse receptorul fratelui său.

– Moni, scumpo. Slavă domnului că ai reușit să telefonezi, spuse el cu duioșie.

Maja făcu ochii mari.

– Numai Dumnezeu știe, suntem cu toții dați peste cap, murmură ea. Hilde închise ușa și-l lăsă pe Philipp să discute liber cu iubita lui de departe.

În camera ei, Susanne ridicase receptorul și asculta convorbirea cu el strâns lângă ureche. Era de-a dreptul

fascinată. Ce avantaje să ai două aparate de recepție! Crezuse mai întâi că e Klaus, apoi însă discuția i se păruse interesantă.

O, sfântă Fecioară voi avea o cumnată bogată. Acest Phil a avut o călătorie norocoasă, dar chiar așa să-i crească totul deodată dintr-o speranță, era prea de tot.

– Desigur că vin, îl auzi spunând, dar să nu crezi că acum vin pentru banii tăi.

Promisiunile duioase ale Monikăi nu le mai auzi, căci tocmai se auzi ușa de alături și nu vru să fie surprinsă ascultând la telefon.

Hilde o sculase pe Anjuschka din pat și o aducea să vorbească cu mami la telefon, și desigur Tonio dori și el să vorbească.

– Plec mâine la Hanovra, nu, nu cu mașina cu avionul, anunță Philipp. Va trebui să te descurci încă o dată fără mine, Manfried.

– Să sperăm că nu va dura la fel, contractele noastre trebuie să meargă mai departe.

– Nu pot face altfel, Moni are nevoie de mine. Nu spuse mai mult. Așa că Susanne era singura care știa și Philipp va regreta mult pentru asta.

***

Un sfert de oră mai târziu, telefonul sună din nou. De această dată răspunse Philipp, deoarece credea că Monika vrea poate să-i mai spună ceva. Era însă cavalerul Susannei. Puse receptorul alături și ieși bombănind din cameră.

– Nu-mi pot imagina ce vede la acest Heini, trânti el. Ce maniere sunt astea?

– Îl cheamă Klaus, râse Hilde. Degetul meu mic îmi spune că ea i-a căzut în plasă.

Câteva minute mai târziu, Susanne ieșea din casă ca o vijelie. Toată lumea era obișnuită cu plecările ei, dar să dispară așa, fără cel mai fugar salut, îi enervă pe toți.

– Dacă tot a plecat, aș putea să-l invit pe Günter la noi, gândi Maja cu voce tare.

– Fă-o, o încurajă Philipp fără să stea pe gânduri. Cu Monika m-am înțeles din primele cuvinte. Uneori nu merge așa, unii se jenează să-ți prezinte membrii familiei.

Urmă o seară deosebit de armonioasă și cu toții rămaseră surprinși că Maja făcuse o alegere bună. Chiar Philipp fu de acord cu viitorul său cumnat, deși gândul îi zbura mereu la Monika.

***

– Hei, comoară, fratele tău s-a întors în țară? o salută Klaus pe Susanne. Cum e tipul? întrebă el spionând-o cu coada ochiului.

– Pentru moment, îndrăgostit până peste urechi. Și-a găsit în concediu femeia visurilor sale.

– Cunoștințe de vacanță, spuse Klaus Ekkehard disprețuitor. N-aș accepta niciodată una ca asta.

– Ba el, da. A adus deja copilul ei la noi. Întâmplător o cheamă tot Ekkehard, cum ți se pare coincidența? îl întrebă ea chicotind. Obrazul lui se întunecă, dar ea nu trebuia să-l vadă astfel, așa că luă o înfățișare indiferentă.

– Numele se potrivesc adesea, răspunse el într-o doară. S-o luăm de bun augur.

– Trebuie să mă pun bine cu ea, continuă Susanne pusă pe vorbă. Asta era partea ei cea mai slabă. Susanne nu putea ține niciun secret, nici măcar cele intime de familie, trebuia să le spună tuturor. E de-a dreptul fantastic ce noroc poate avea fratele meu. Imaginează-ți: tatăl ei a făcut cândva o invenție și acum un concern îi plătește un milion de mărci pentru ea.

El fluieră admirativ printre dinți. Nu putea acum să dea înapoi, dar Susanne nu-i spusese tot adevărul.

– Phil câștigă rezonabil, continuă ea imediat, dar cu o soție așa bogată va putea să pună altfel problema și probabil îmi va pica și mie ceva.

Klaus Ekkehard strânse ochii. O mai întâlnise pe Monika accidental, dar după vorbele ei nu părea să se fi întâmplat ceva deosebit.

Susanne continua să sporovăiască.

– De fapt, eu sunt o fată destul de săracă, spuse ea destul de tare. Te deranjează, Klaus?

– Cum poți să gândești așa, comoară? răspunse el dovedind prezență de spirit. Banii sunt doar un lucru secundar.

Dar ea tot vroia să mai spună. Pe el, noutatea îl frământa. Același nume – iar tatăl ei făcuse o inovație. Nu putea fi vorba decât de Monika. De fosta lui soție! Lumea era doar un sat. Iar acum, fratele Susannei urma s-o ia pe Monika cea bogată! Asta trebuia să împiedice cu orice preț! Gândurile lui lucrau febril.

– La noi se petrec multe, continua Susanne să vorbească. Surorile mele au hotărât brusc să se mărite amândouă, și după cum se pare o să rămân în curând singură.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Ai putea să te măriți cu mine, aruncă el într-o doară. Îți stau la dispoziție, domnișoara mea, continuă el zâmbind.

Susanne fu surprinsă. El avea un mod minunat de a o fascina. Dacă ar fi fost puțin mai matură, ar fi știut că spusese asta multor femei și acestea l-ar fi privit acum cu multă furie.

– Mai avem timp încă, spuse ea, totuși grijulie. Altfel, gașca mea ar crede că am intrat în panică. Mai întâi mă voi strădui să joc rolul de mătușă iubitoare. De fapt, micuța Anjuschka este foarte drăgălașă.

– Am putea mâine să facem o excursie cu copiii, se oferi el.

Ea îl găsi încântător. Nici nu și-ar fi imaginat că poate fi atât de amabil.

– Îți plac copiii? întrebă ea.

– Foarte, răspunse el ipocrit.

– Se potrivește de minune. Phil pleacă mâine la Hanovra, s-o ajute pe Monika, iar Maja merge la serviciu. Vom face o excursie pe cinste.

El era pregătit să investească ceva, deși financiar pe moment stătea rău. Dar acum nu putea să-i ceară Susannei și oricum, mult părea că n-are nici ea. Cu atât mai mult de la Monika.

Își freca mâinile pe ascuns. Ar fi chiar de râs dacă nu l-ar curăța de bani pe acest Philipp Kessler.

– Să mergem la mine, comoară. N-am niciun chef azi să umblu prin lume. Îl costa și așa prea mult și cum pe Susanne n-o putea ruga să-l ajute financiar, nu vedea altă ieșire, va trebui să piardă ceva bani.

Susanne nu asculta deloc vocea interioară care o avertiza. Klaus vroia să se însoare cu ea. Era gata să-l creadă,

ca multe altele care fuseseră la fel de pregătite. Credea c-a împușcat norocul. Va avea un soț arătos, iar bani desigur că are destui.

Despre dragoste ... singură nu putea trăi, chiar așa prețioasă nu era, iar cu Klaus se simțea bine, așa că era gata să se oprească la el.

***

Philipp dirijă taxiul de la aeroport direct la locuința Monikăi. Era încă dimineață devreme. Monika nu se aștepta ca el să vină așa de dimineață. Un zâmbet de fericire îi lumină fața.

Nici nu era gata îmbrăcată. Emoționată, îi deschise ușa.

– Dar repede ai mai ajuns, șopti ea și i se aruncă în brațe.

– Nici nu speram să ne revedem așa curând, spuse el cu duioșie. Draga mea, ți-am simțit atât de tare lipsa!

Se strânseră puternic în brațe ca și cum nu s-ar fi văzut de o veșnicie. Era încântător să vezi apropierea celor doi și bucuria regăsirii.

– Bunule Dumnezeu, mi se întâmplă ceva așa de frumos! remarcă Philipp. Te iubesc peste puterile mele, Moni!

Simți cum fericirea se revarsă asupra ei.

Ar fi putut să se îndoiască oare și o secundă, că visul de vacanță se va împlini?

A durat destul până să poată afla vești de la copii și încă pe-atâta până să poată sta de vorbă față în față, cum a ajuns așa deodată o femeie bogată.

Phil o săruta între timp întruna, așa încât adesea își pierdea șirul și de câteva ori trebui s-o ia de la început. Îi povesti apoi despre tatăl ei, de lupta lui tăcută pe care o dusese mult înainte de a muri.

– Încă nu pot crede. Găsesc că este nedrept că nu s-a putut bucura de rezultatele muncii lui de-o viață, spuse ea foarte impresionată.

– Așa se întâmplă cu majoritatea inventatorilor, spuse Phil, și cu artiștii. Proiecte pe care le fac cu mare plăcere vor deveni interesante probabil abia peste zece ani și atunci pentru mine vor fi depășite de mult. Acum însă sunt cu tine și nu vreau să discutăm despre asta, doar să facem ce e de făcut. Nu-mi place chiar în totalitate să am o soție bogată.

– Atunci, putem lăsa banii pentru copii, propuse ea imediat. Pot să mă gospodăresc și fără ei. Am învățat asta destul de bine.

– Și eu sunt în stare să-i ofer soției mele o viață frumoasă, cu atât mai mult cu cât două din surori vor ieși de sub tutela mea. Apoi râse bucuros când ea îl privi nedumerită. Și eu am să-ți povestesc o grămadă de lucruri, iubito.

– Dar mai întâi să mergem la concernul Marburg, căci suntem așteptați și avem de mers două ore bune până acolo.

– Dacă nici eu nu m-aș arăta interesat de banii tăi, scumpa mea, s-ar putea ca domnii să creadă că pot să te tragă pe sfoară. Dacă ei îți oferă un milion, precis e vorba de mai mult decât câteva sute de mii de mărci. O să vedem.

Phil se dovedea a fi un partener de afaceri cinstit.

Delegații concernului se simțiră efectiv puși la colț când el le prezentă o întreagă stivă impresionantă de documente legislative, care pe Monika o uimiră.

Desigur, obținu ceea ce dorea. Pentru ea nu mai exista nicio îndoială că el nu va obține totdeauna ceea ce vrea.

– Ei, ce ți-am spus, îi aminti el calm, când Monika semnase contractul și acum își puteau vedea de drum.

– Acum chiar avem un motiv să sărbătorim. Îmi dai voie să te invit la o masă îmbelșugată? râse ea.

– În mod excepțional, dar numai în mod excepțional! murmură el și o sărută pe vârful nasului. Ce-ai dori să-ți cumperi înainte de toate? Un mantou de nurcă sau poate chiar de samur sau o intersecție de stradă?

– Nimic, se împotrivi ea. Cel mult câteva rochii decente, ca să fac o impresie bună surorilor tale.

Privirea lui se umezi de afecțiune.

– Așa cum ești, le pui pe toate în umbră, chiar și pe Maja.

Acum era rândul lui să povestească ce se întâmplase acasă. Povesti despre surprinzătoarea logodnă a Hildei, despre decizia și mai uimitoare a Majei, doar despre Susanne evită să spună ceva.

– Anjuschka este ca un puișor într-un coș, explică el amuzat. Doar e și fiica ta.

Undeva în subconștient, își aminti că Anjuschka avea totuși un tată și aproape impulsiv puse întrebarea:

– Cum îl cheamă de fapt pe tatăl Anjuschkăi?

Chipul Monikăi se întunecă:

– Ekkehard. De dragul copilei, am păstrat numele. Doar prin asta e fiica lui, murmură ea. Tare-aș vrea să-l uit.

– Trebuie. Am s-o adopt cât mai repede cu putință. Vroiam să știu cum îl mai cheamă?

Se enervase și nu se putea destinde, trebuia să scape de îndoială.

– Nu e important, răspunse Monika, dar dacă vrei să știi neapărat, îl cheamă Klaus.

– Asta e într-adevăr ciudat, remarcă el și chipul său deveni îngândurat.

– Cum așa, ciudat? Nu e deloc ciudat, doar un călăreț norocos, fără caracter.

– Chiar că se potrivește, spuse el preocupat. De fapt, nu doream să vorbim despre asta, dar sora mea Susanne are de câteva zile un prieten pe care-l cheamă Klaus Ekkehard.

Monika deveni palidă.

– Cum arată? întrebă ea șocată.

– Încă nu l-am cunoscut, dar după spusele surorilor mele e un play-boy foarte atractiv.

– Vine în casă la voi? întrebă Monika temătoare.

– Sper că nu. Susannei îi place schimbarea. Sper să dispară din anturajul ei la fel de repede cum a venit, cu toate că găsesc foarte ciudat ca totul să fie o simplă coincidență.

– Există și coincidențe neplăcute. Phil, hai să telefonăm acasă. Vreau să vorbesc cu Anjuschka.

– Nu trebuie să te enervezi, draga mea, spuse el grijuliu. Micuța este cu Hilde sub cea mai bună protecție. Mai bine nu-ți spuneam.

Apoi însă, telefonară; acum îngrijorarea îi cuprinse pe amândoi, dar spre norocul lor, Phil conduse bine și ajunseră destul de repede cu mașina la aeroport. Monika tremura toată de frică, iar următorul avion urma să decoleze abia peste două ore. Cu mare greutate, Phil reuși să obțină două locuri în ultima clipă.

– Acum, te rog, liniștește-te, Moni! încercă el s-o calmeze.

Copiii au ieșit cu Susanne la plimbare. Mă cam miră faptul că și-a făcut timp pentru ei, dar are și ea momentele ei bune. De noul ei prieten n-a spus nimic.

– Anjuschka e un nume destul de rar, dacă-l va întâlni, răbufni Monika. Oh, Phil, nici nu vreau să mă gândesc! El n-are scrupule și din păcate simte imediat când e vorba să-i iasă un chilipir.

– Ar fi trebuit s-o alung pe Susanne în lume! bombăni el.

Monika înclină capul.

– N-o cunosc pe ea, dar pe el îl cunosc, am căzut o dată victima lui. Patru ani, n-am știut nimic de el. De ce trebuia să apară tocmai acum? Zeii ne-au invidiat norocul.

– Poate totuși nu e el, spuse Phil mai mult pentru liniștea proprie, dar nici el nu credea ce spusese. Se simțea vinovat că un membru al familiei sale produsese atâta panică Monikăi.

Chiar dacă n-ar fi adevărat și s-ar fi înșelat. În fața lor se ivise o umbră înfricoșătoare.

– Oare trebuie să zbor cu mașina asta? întrebă el furios. Poate copiii sunt de mult acasă și totul e în ordine. O să dăm din nou telefon.

Capitolul 8

Hilde fusese foarte surprinsă când Susanne îi făcuse propunerea să iasă cu copiii la plimbare.

– E o sărbătoare populară și sigur o să le facă plăcere, spusese Susanne în treacăt. De Klaus Ekkehard nu amintise nimic.

El făcuse cu o seară înainte câteva observații, care nu-i prea fuseseră pe plac, dar cum era încă sub vraja lui, făcea ce-i spusese. Putea fi extraordinar de frumos și în anumite situații Susanne avea nevoie de el pentru a-și dovedi independența. În preajma perechilor de îndrăgostiți se putea baza pe prezența lui.

În ciuda celor douăzeci și patru de ani, Susanne era destul de copilăroasă, iar ținuta ei ultramodernă dovedea

încă nesiguranța interioară. Tonio îi plăcea cu adevărat, ba chiar îi plăcea să se joace cu el. Se simțea aproape și de Anjuschka, micuța era un copil cu adevărat minunat.

Anjuschka nu vroia să supere pe nimeni. În special pe surorile tatei, care o primiseră atât de prietenos. Se simțise brusc înconjurată de atâția oameni care-i doreau prietenia. Ea n-avea niciun fel de prejudecăți, și deși Tonio le critica uneori pe mătușile sale, nici el nu se supăra.

Nu fusese niciodată la o sărbătoare populară. Tonio îi descrisese ceva în cuvinte de laudă așa încât spre prânz era pregătită să meargă să vadă.

Hilde oscila. De fapt, ar fi vrut să meargă cu ei, dar își dorea o după-amiază liniștită în care să poată sta să se gândească la planurile ei de viitor, și apoi trebuia să rămână cineva acasă în caz că Phil dă telefon.

Anjuschka, îmbrăcată în rochița ei de in albastru-deschis arăta minunat. Ca să fie în ton, Tonio se îmbrăcase și el cu un pulover bleu și cu pantaloni albi.

Susanne, elegantă ca totdeauna, se simțea bine mergând pe stradă cu cei doi copii frumoși, care atrăgeau multe priviri pline de admirație.

– O să ne întâlnim cu o cunoștință de-a mea, spuse ea copiilor pe la jumătatea drumului.

– Despre asta n-ai spus nimic când am plecat de acasă, replică Tonio scurt.

– E foarte amabil și-i plac mult copiii, precizează Susanne. O să ne însoțească să mâncăm înghețată și să ne dăm în carusel.

– Avem ceva bani. Ne-a dat Hilde, murmură Tonio. Trebuie neapărat să-l luăm cu noi?

Susanne se simți ușor jenată. Desigur, nu trebuia neapărat să-l ia, dar așa stabilise cu Klaus și nu dorea să treacă peste capul lui.

El îi aștepta deja la intrare și râdea sigur de sine.

– Tu ești deci Tonio, îi întâmpină el bucuros, și tu Anjuschka.

Se uită la copilă cu ochii mijiți pe jumătate. Asta era deci fiica lui! N-o mai văzuse de când avea patru săptămâni și n-avusese niciodată vreun sentiment pentru ea. Totuși, trebuia să admită că e un copil extraordinar de reușit și asta-i mângâia orgoliul.

Susanne încruntă fruntea. Klaus se purta deodată ciudat. În sfârșit, îi adresă și ei un zâmbet care o-nsenină.

– Ai dormit bine, comoară? șopti el. Și sper că ai și visat frumos.

Chiar își aminti că nu visase bine deloc. Fusese un vis încurcat și chiar o cuprinsese frica la un moment dat.

Ce prostie, să te gândești la vise! Visele sunt ca o spumă, se împrăștie și dispar, își spuse ea. Klaus se arăta încântat de ea, și mai ales de copii.

Îi invită să meargă cu caruselul cu avioane. Tonio cu Susanne, și Anjuschka cu el.

Copiii se simțeau cam stingheri, dar nu vrură să-l contrazică, mai cu seamă Tonio, care se arăta curajos.

Și când amândoi erau gata să se urce, Klaus Ekkehard veni cu o idee.

– Dacă tu, scumpo, nu vrei să mergi, spuse el foarte prietenos, o să-i așteptăm. Ea îl privi îndatoritoare.

– Sau mai bine ne mai uităm pe aici prin jur până când se întorc, continuă el.

– Dar atunci o să-i pierdem, observă Anjuschka.

– Ei, cum! Cumpărăm ceva drăguț pentru tine și Tonio, vrei?

O luă de mânuță. Trebui să plece cu el necondiționat.

– Trebuie să-ți spun ceva, comoara mea, spuse el făcând pe misteriosul.

– Nu sunt nicio comoară, îl contrazise Anjuschka.

– Cum îți spune mămica ta? o întrebă el precaut.

– Anjuschka sau câteodată șoricel.

– Tu știi de ce Susanne ne-a adus să fim împreună? întrebă el viclean.

Anjuschka îl privi fără cuvinte. Oare ce-o vrea să spună?

– Hai cu mine, am să-ți povestesc! spuse el brusc și o trase de mână. Vroia să-și împlinească odată planul pe care-l pusese la cale, să dispară cât mai repede.

– Dar nu vreau! se împotrivi Anjuschka când el o trase s-o ducă în mașina lui. Nu, nu vreau!

– Doar sunt tatăl tău adevărat! încerca el să-i explice, implorând-o.

La așa ceva nu se putea gândi Anjuschka; rămase împietrită, fără să mai opună rezistență, iar el o urcă pur și simplu în mașină.

– N-am avut niciodată un tată, spuse ea cu vocea tremurândă, abia acum am unul și vreau să rămân la el.

– Dar la mine e mult mai frumos. Am să-ți cumpăr un castel și rochii minunate. Ai să trăiești ca o prințesă.

– Tu ești prinț? întrebă ea mirată. Mami nu mi-a povestit niciodată de tine.

– Va veni și ea din nou la noi și vom fi fericiți cu toții, replică el cinic.

Acum Anjuschka nu-l mai crezu, căci nu-și putea imagina că mami a ei l-ar putea iubi mai mult ca pe Phil. Dar protestul ei nu-i mai folosea la nimic. Automobilul pornise de mult.

***

– N-o văd pe Anjuschka nicăieri, se plânse Tonio.

A fost o idee proastă. Nu-mi place deloc că Anjuschka e cu prietenul tău.

– Probabil n-au mai găsit loc și se uită prin jur, spuse Susanne iritată.

O să-i găsim.

– Asta înseamnă încă mult timp, spuse Tonio supărat. Mi-e teamă.

Dacă e un gangster și fură copii?

– Precis nu e, șopti Susanne cam fără grai.

După ce îi căutară amândoi preț de o oră fără să-i găsească, și ea își simți inima grea.

– Poate și ei ne caută, spuse ea cu jumătate de glas. Știi ceva, Tonio, ne-am căutat unii pe alții și nu ne-am găsit, iar Klaus probabil a dus-o pe Anjuschka acasă.

Chemară un taxi și plecară spre casă. Tonio, supărat, o bombănea într-una pe Susanne și o ocăra cu vorbe grele. Dar când ajunseră acasă și Anjuschka nu era, îi aruncă în cap Susannei toți dracii din lume.

Susanne era de-a dreptul înspăimântată, iar Hilde și mai mult. Phil telefona pentru a doua oară.

– Spune-i tu, o îndemnă Hilde. Eu nu sunt în stare.

Susanne nu voia, dar Tonio luă imediat receptorul în timp ce ele se tot îndemnau.

– Vino, tată, s-o aduci pe Anjuschka înapoi! strigă el din răsputeri.

***

Phil nu știa cum să-i spună Monikăi. Când ieși din cabina telefonică, era alb ca varul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea agitată.

– Susanne și copiii nu s-au întors, reuși el să spună. Nu fusese în stare să-i spună întregul adevăr. N-ai niciun motiv de îngrijorare, draga mea, mai putu s-o încurajeze. Lasă-mă să plec doar eu cu avionul! o rugă el.

N-ar fi vrut s-o lase nici singură. Simțea teama ei de a se întoarce acasă. Avea nevoie de el acum mai mult ca niciodată.

Datorită Susannei se abătuse această nenorocire asupra ei. Toată mânia lui se ridică împotriva Susannei.

Dumnezeule mare, ce va fi oare dacă acest bărbat a luat copila?

Se întoarse iar la ghișeu și vorbi cu funcționara. Și din nou, în toată nenorocirea, le străluci un dram de noroc. Un zbor tocmai fusese amânat. Puteau să ia amândoi avionul.

Abia după decolare încercă cu precauție s-o pregătească cumva pe Monika la ce ar putea să se aștepte dacă Klaus Ekkehard și Anjuschka nu se întorseseră.

– Să presupunem că acest Ekkehard ar fi luat-o pe Anjuschka ...

Ea nu-l lăsă să continue.

– A făcut-o deja, nu-i așa, Phil? gemu ea cuprinsă de teamă. Tu știi deja, dar nu vrei să-mi spui.

– Scumpa mea, te rog, te implor, nu te agita așa! îi șopti Phil. Am să-i rup toate oasele din corp când îl prind!

Phil o ținea strâns lipită de el în timp ce pieptul ei se zbuciuma de hohote de plâns.

Când taxiul opri în fața casei, Tonio ieși ca o vijelie în calea lor. Hilde nu-l putu opri cu niciun chip.

Băiatul era foarte agitat și spunea doar lucruri încâlcite.

Ochii Monikăi o căutau pe Anjuschka, dar nu descopereau copila nicăieri.

Nu-i folosea la nimic faptul că Hilde îi vorbea cu dragoste, încercând s-o liniștească. Monika văzu negru în fața ochilor. Phil abia avu timp s-o prindă să nu se prăbușească.

Nimeni nu-și imaginase astfel intrarea Monikăi în casa lui Phil.

***

– Poate ar fi mai bine dacă ar putea dormi câteva ore, spuse Phil în șoaptă. Cheamă medicul și pe Manfried. Am nevoie de toți în care am încredere. Desigur, și poliția. Am s-o bumbăcesc pe Susanne.

La ce-i folosea Susannei că-și recunoscuse vina? Phil se certă dur cu ea.

– Te bat până scot tot adevărul, dacă nu-mi spui tot cum s-a întâmplat! urlă el scos din minți. Dacă copilei i s-a clintit doar un fir de păr din cap, nu vei avea pace cu mine toată viața ta!

Dar nici noi, gândi el, și tot curajul îi pieri într-o clipă.

Susanne povesti tremurând, cum ascultase convorbirea telefonică, cum îi spusese lui Klaus Ekkehard tot ce aflase. Spuse tot, căci se simțea cumplit de vinovată și nici ea însăși nu-și mai găsea acum liniștea.

– Ți-am spus tot exact cum s-a întâmplat, oftă ea. Dar crede-mă, n-am putut să bănuiesc așa ceva!

– Trebuie să fim drepți, interveni Hilde, astfel de infamii pot să apară numai în mintea unui criminal.

Era un gând care nu dădea deloc încredere; că tatăl Anjuschkăi ar fi într-adevăr un criminal, când el și până acum dovedise că păcălise multe femei și niciuna nu-l dăduse în vileag.

Știau însă cel puțin marca mașinii sale și numărul. Poliția a fost anunțată și dispozițiile de urmărire fuseseră date.

***

După ce depășise starea de șoc, Anjuschka începu să plângă după mami.

Mai întâi, Klaus încercă s-o liniștească. Apoi deveni nerăbdător. N-avusese de-a face niciodată cu copii și nici nu știa cum să se descurce cu ei. Tot ce făcuse până atunci nu fusese decât teatru cu un scop bine determinat.

Se lăudase singur cu viteza lui de decizie. Anjuschka era în stăpânirea lui și după cum o cunoștea el pe Monika, aceasta i-ar fi oferit orice i-ar fi cerut doar ca să-i dea copila înapoi. La asta se gândea acum.

Monika va prefera să evite să provoace un scandal. Oh, doar o cunoștea bine! "Să nu lași nimic să transpire în afară", asta fusese deviza ei pe atunci. Trebuia să-și primească fetița înapoi. El nu vroia decât bani.

Să fie în sfârșit liber și să trăiască după placul inimii, asta era dorința lui. Să aibă în mână atât de mulți bani încât să-și aleagă ce femeie vrea.

– Potolește-te odată! strigă el copilei care nu înceta din plâns. O să te duci la mama ta!

– Tonio precis mă caută, se plânse Anjuschka.

La Susanne nici nu vroia să se gândească. Îi spusese că acest bărbat e drăguț și le e prieten. Anjuschka nu mai credea nimic din ce spunea el acum.

– Sunt cu adevărat tatăl tău, îi repeta el. Dar tocmai pentru că striga așa la ea, îl credea din ce în ce mai puțin.

– Nu vă cunosc deloc! strigă ea printre lacrimi. Era singurul lucru pe care-l putea spune.

Se întunecase. Anjuschkăi i se făcu din ce în ce mai frică. El nu oprea nicăieri. Conducea mereu mai departe și privea înverșunat pe stradă.

Anjuschka se simțea obosită. În ciuda supărării, ochii i se închideau din ce în ce.

– Poți să te întinzi pe banchetă, dacă te simți obosită, spuse el.

Anjuschka se trezi din nou. Era bucuroasă că nu trebuie să stea lângă el. Se cățără mai bine pe banchetă și se rezemă de pernă.

Acum stătea așa ca și cum ar vrea să doarmă, dar deodată somnul îi dispăru.

Luă pătura care se afla în spatele ei și o trase peste cap.

Anjuschka nu mai știa cât timp trecuse, când el în sfârșit opri. Era o stație de benzină, după cum putuse observa cu o privire prudentă.

El coborî. Anjuschka îl urmări cu atenție cum intră în clădire.

Se trase în jos și deschise ușa. Cel care alimenta mașina cu benzină n-o observă. Urmărea aparatul care contoriza litrii de benzină.

Anjuschka se furișă mai departe în tufișuri. Nu putu să vadă când Klaus Ekkehard ieșise afară, se întorsese și se urcase în mașină. Auzi doar când ambreiase mașina și inimioara ei începu să bată din ce în ce mai repede. Nu observase că ea nu mai era pe bancheta din spate.

Cu picioarele tremurând, se îndreptă spre zona luminată a stației de benzină.

– O, sfinte Dumnezeule, cum ai ajuns aici? o întrebă benzinarul.

– Dintr-o mașină, răspunse ea. Un bărbat rău m-a luat cu el. Vreau să merg la mama!

Vocea ei tremura de teamă. Bărbatul luă copila care încă tremura de mânuță și o conduse înăuntru.

***

– Ei, povestește-mi acum! îi spuse el.

Ce nu știa Anjuschka, era faptul că Ekkehard intrase în stație pentru a da un telefon la Düsseldorf.

Era aproape unsprezece seara când sună telefonul.

Phil, care era lângă aparat și aștepta încordat și plin de teamă orice veste, ridicase imediat receptorul.

Recunoscuse imediat vocea, când Klaus ceruse să vorbească cu Susanne.

Simțise cum se sufocă de furie. Se străduise însă din greu să se stăpânească.

– Sunteți Klaus Ekkehard! spuse el cu o voce tunătoare. Dacă nu aduceți imediat copila înapoi, o să aveți de-a face cu mine!

Klaus Ekkehard, care era pregătit pentru orice situație, se simți însă și mai încurcat, căci fusese luat pe nepregătite.

– Nu țin deloc să vă cunosc, răspunse el. Dacă vreți, puteți să-i spuneți Monikăi să fie pregătită; dacă vrea să-și mai vadă copilul, să-mi aducă cinci sute de mii de mărci, acolo unde ne-am cunoscut. V-aș fi foarte îndatorat, domnule Kessler.

Dacă n-o faceți sau dacă anunțați poliția, Anjuschka va rămâne la mine.

– Sunteți nebun! strigă Phil, dar Ekkehard pusese deja receptorul în furcă.

– Ei? întrebă Hilde, plină de teamă.

– El era, vrea cinci sute de mii de mărci. Și de ce? Numai pentru că Susanne a ascultat discuția mea telefonică și i-a povestit nenorocitului totul.

Hilde umbla prin cameră de colo-colo.

– Dacă am putea ști măcar de unde a telefonat, constată ea.

– La ce ne-ar folosi? Nu pot să anunț poliția. Copila e în pericol. Acești bani blestemați! Moni încă nici nu i-a văzut. Și de unde o să iau cinci sute de mii de mărci, chiar nu știu.

– Unde trebuie să-i trimiți? întrebă Hilde.

– Undeva, unde s-au cunoscut ei. Scrâșni din dinți mai să-i sfărâme. Nici n-o să-mi spună, dacă mesajul e clar pentru ea, șopti el.

O cunosc doar.

– Poate totuși îți va spune. Dacă nu-i e clar? spuse Hilde mai rațională. Vom vedea.

– O, Doamne, abia i-a făcut injecție! Oh, Doamne! oftă el. Va avea un nou șoc.

– Lasă-mă mai bine pe mine. Am să caut să fiu mai prudentă, spuse încet Hilde.

Maja veni cu ei. Monika zăcea încă inconștientă. Toate strădaniile de a o trezi la realitate fură în zadar. Injecția îi provocase un somn adânc.

Telefonul sună din nou. Se auzi până sus la etaj. Maja fugi pe scări în jos, în timp ce Hilde rămase cu Monika.

Își privea fratele de pe trepte și citea pe chipul lui spaimă, mirare și neîncredere. Apoi îl auzi spunând:

– Anjuschka, scumpa mea, nu plânge! Vin să te iau imediat!

– Phil! strigă ea, după ce el puse înapoi receptorul în furcă.

El o privi fără s-o vadă.

– Ce copil! S-a furișat afară din mașină și nenorocitul n-a băgat de seamă. Trebuie să plec imediat, Maja. E în apropiere de Lindau.

– Sfinte Dumnezeule! fu tot ce putu să exclame Maja.

***

Aproape de graniță, Klaus Ekkehard se gândi că ar putea avea dificultăți dacă vor descoperi copila pe bancheta din spate. N-avea niciun act pentru Anjuschka.

Scoase o fluierătură printre dinți, apoi opri mașina. Deschise ușa din spate și luă pledul cu totul. Rămase șocat că nu întâmpină nicio rezistență.

Aprinse lumina în mașină și se uită sub banchetă. Strădania lui era în zadar. Anjuschka dispăruse.

– La dracu, unde a putut să dispară copila? Doar am lăsat-o dormind profund. Cel puțin fusese convins că așa e. Acum, această mică scorpie îi stricase calculele.

Nu putea să se fi furișat decât la benzinăria unde a alimentat. De necrezut să i se întâmple lui una ca asta.

Un copil să-l ducă de nas!

Picături de sudoare i se adunară pe frunte. Dacă s-o fi rătăcit, zăpăcită de frică? Știa că Monika va fi necruțătoare dacă nu-și primește copila înapoi.

Visul lui la banii cei mulți se destrămase.

Tot sângele lui rece dispăru. Trebuia să găsească copila, era singura lui salvare!

Conduse încet înapoi pe străzi. Anjuschka nu putea să se îndepărteze prea mult în întuneric, dacă nu cumva se dusese la benzinărie.

Câte pot face copiii dacă le e frică? Să fugă, să se rătăcească sau să intre în prima casă străină întâlnită în drum! El nu știa nimic despre copiii.

Lăsă la o parte toate precauțiile și conduse înapoi la benzinărie. Opri mașina undeva la douăzeci de metri în spate și porni mai departe pe jos.

Brusc, intră într-un con de lumină care-l orbi. Vru să se ferească cumva, dar două mâini zdravene îl prinseră strâns.

– Poliția! strigă o voce aspră. Actele la control!

Jucă totul pe o carte. Cu o smucitură, se eliberă din strânsoare, trânti polițistul la pământ și fugi orbește. Nu mai nimeri să ajungă la mașină. Alerga de parcă l-ar fi urmărit dracu-n persoană, tot mai adânc în pădure, spre sud, sperând să ajungă la graniță. Dar nu-și putea vedea nici mâna de întuneric ce era.

Polițistul însă se redresă. Ceilalți polițiști se apropiară, apoi se răsfirară în toate direcțiile. Nu putea să ajungă prea departe, fură ei de părere. Dar în ciuda căutării intense, nu-l găsiră pe Klaus Ekkehard.

Între timp, moartă de somn, Anjuschka adormise și abia simți prin somn când Phil ajunsese și o ridicase în brațe.

– Tati! șopti ea adormită. Știam că o să mă găsiți.

– Ești o șmecheră ca și noi, toată familia! spuse el. Pentru asta ai să primești ceva foarte frumos, micuța mea.

– Nu vreau nimic. Vreau doar să fiu înapoi cu voi și să nu-l mai văd niciodată pe omul ăla rău, murmură ea. Închipuiește-ți, a zis că el e tatăl meu.

Un fior îi străbătu lui Phil întregul corp.

– Desigur că nu l-ai crezut, murmură el.

– Nu, doar tu ești tati al meu, șopti ea și se cuibări în brațele lui. Plecăm acum imediat la mami?

– Imediat! spuse el și bău repede încă o ceașcă de cafea tare.

Capitolul 9

Monika aștepta să se lumineze de ziuă. Maja o înlocuise pe Hilde de vreo jumătate de oră și fu prezentă imediat ce Monika deschisese ochii.

– Eu sunt Maja, spuse ea cu blândețe, când întâlni privirea temătoare. Nu te ridica, Monika!

– Unde e Phil? șopti ea.

– O aduce pe Anjuschka, răspunse Maja.

– O aduce pe Anjuschka ... Ah, voi vreți doar să mă încurajați. Lacrimi fierbinți izbucniră din ochii Monikăi și-i inundară obrajii.

– Nu, Monika, e adevărat! încercă s-o convingă Maja calm. În apropiere de Lindau, s-a furișat afară din mașină, trebuie să mă crezi, Monika!

Îmi dai voie să-ți spun pe nume?

– Anjuschka, singură în plină noapte. N-a fost singură niciodată!

– Asta înseamnă să ai prezență de spirit și curaj, spuse Maja râzând. Mă duc să fac o cafea pentru noi. Oricum, nu mai putem să dormim.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Monika, imediat ce Maja se întoarse cu două cafele aburinde și cu pâine prăjită.

– O poveste foarte palpitantă și pentru noi dureroasă. Susanne e cea mai șocată. Nu și-a putut imagina că el e tatăl Anjuschkăi. Și în afară de asta ea n-a ...

– Nu trebuie să-mi spui nimic, Maja, îl cunosc destul de bine. De Susanne îmi pare rău.

– Asta-i tot ce poți să spui împotriva ei?

– Dacă Anjuschka se întoarce cu bine, totul va fi în ordine. Doar Phil ... el n-a dormit toată noaptea.

– Nu-ți face griji cu el. A luat deja hățurile în mână. Te simți mai bine? o întrebă Maja cu dragoste.

– Mult mai bine.

Doar că totul a fost puțin cam mult pentru mine. Nu sunt tocmai așa curajoasă.

– Ai fost foarte puternică. Mă bucur că Phil și-a ales o astfel de soție. Acum nu te mai lăsăm să pleci. Vom pune cu toții umărul și totul va reintra în normal. Susanne fără îndoială nu va mai dori să rămână aici.

– Dar n-o putem lăsa singură, spuse Monika încet. Tocmai în astfel de situații ai nevoie să-ți fie cineva alături.

Nu erau vorbe goale. Trăise singură astfel de clipe, când se oprise în loc pe marginea prăpastiei și nu mai știa încotro s-o apuce, nu vedea în jur decât neguri și abisuri și nu găsea puntea spre viitor.

Cafeaua e minunată, spuse ea, în timp ce Maja o privea tăcută.

– Ăsta e singurul lucru pe care știu să-l fac. Ar trebui să urmez un curs de bucătărie pentru ca viitorul meu fiu să fie mulțumit.

– Fiul tău? întrebă Monika, mirată.

– Da, voi avea un băiat de doisprezece ani, spuse Maja râzând. Să sperăm că-i va place de mine, ca și Anjuschkăi de Phil.

– Cum s-ar putea să nu te placă? răspunse Monika în șoaptă.

***

Tonio spusese mai întâi că nu poate deloc să doarmă dacă Anjuschka nu-i acasă. Apoi, când Phil plecase după ea, cel puțin pe jumătate se liniștise.

Când Hilde intră în cameră să-l vadă încă o dată înainte de a se odihni puțin, el se trezi brusc.

– Tati o fi ajuns la Anjuschka? vru să știe Tonio.

– Sigur, spuse Hilde.

– Să sperăm că nu va conduce prea repede, spuse el îngrijorat.

Asta spera și Hilde. De fapt, ar fi putut să plece cu Manfried, atunci n-ar fi trebuit să conducă tot drumul, se gândea ea.

– Mai bine nu mai dorm, se răzgândi Tonio.

– Și ce vrei să faci?

– Orice. Poate să mă rog.

– Putem să ne rugăm, șopti Hilde, să se întoarcă cu bine.

– Poate îi ajută dacă mă rog și eu. Anjuschka a fost foarte deșteaptă, spuse el mândru. Precis a simțit că m-am gândit tot timpul; trebuie să fugă! Ridică nasul. Miroase a cafea, stabili el pe loc. Mi s-a făcut foame, Hilde.

Asta era explicabil, căci la masa de seară nu putuseră să mănânce nimic.

– Poate s-a trezit Moni. Hai să ne uităm.

Ieși din cameră în vârful picioarelor. Hilde mergea în urma lui. Tonio o văzu imediat pe Maja stând pe marginea patului Monikăi.

– Cât mă bucur că te simți bine din nou! oftă el.

Ea îl cuprinse cu brațele.

– Scumpul meu Tonio, îi spuse ea din tot sufletul.

– Anjuschka noastră va fi curând aici, continuă el încet. Ești supărată pe mine, Moni, că n-am putut să am mai multă grijă de ea? Ea scutură din cap.

– O să fie totul bine. Nu puteai face mai mult, îi șopti ea. Nu vrei să mai dormi câteva ore?

– Mă culc după ce ajunge Anjuschka. Și ea trebuie să fie foarte obosită. N-o mai las niciun minut din ochi. Trebuie să mă crezi.

– Cred că mai bine am bea câte o cafea cu toții, decise Hilde hotărât.

– Aș vrea să mă duc să văd ce face Susanne, spuse Maja. Dar se întoarse repede înapoi. A plecat spuse ea dezamăgită.

Agitația nu mai lua sfârșit. Nimeni nu auzise când Susanne părăsise casa. Nu luase nimic cu ea.

Se priveau în tăcere. Monika îl luă pe Tonio de după umeri.

– O să vină înapoi, murmură el. Cum a putut să fie așa de proastă să plece?

– Se va întoarce, spuse și Hilde, mai mult să-și facă curaj.

Toată mânia dispăruse. Deși cu toții fuseseră foarte supărați pe Susanne, nimeni nu dorise ca ea să plece.

***

Se făcu ora unsprezece până când Phil și Anjuschka ajunseră înapoi. Trebuiseră să ia o mică pauză, să se odihnească puțin și să mănânce, deoarece amândurora li se făcuse foame.

Amândoi primiră salutările drăgăstoase destul de rezervați, din cauza oboselii. Erau atât de istoviți de drum și de emoțiile prin care trecuseră, încât abia se mai țineau pe picioare. Anjuschka nu mai fu în stare să facă baie. Se duse direct în pat și adormi pe loc. Tonio reuși să se liniștească.

Monika se ridicase din pat și se așezase pe patul lui Phil. Îi luase mâna într-ale sale și doar se priveau. Niciunul nu vorbea.

El nu aflase încă de plecarea Susannei. Nici nu întrebă de ea și nimeni nu avu curajul să-i spună.

Tresări de câteva ori când Monika se aplecase asupra lui, apoi simți că pleoapele-i ard și adormi.

Totul urma să fie din nou bine, căci Anjuschka se întorsese întreagă acasă și acum, după ce va dormi pe îndestulate, probabil și teama îi va dispare.

Susanne însă nu se întoarse acasă, așa cum sperase Hilde. Nici nu telefonă. Pur și simplu dispăruse. Maja o căută pe la toate prietenele și toți prietenii pe care-i cunoștea, dar se întoarse acasă fără succes. Susanne nu căutase la nimeni din cei cunoscuți adăpost, și deoarece cu notele luate n-ar fi putut termina niciodată școala, Hilde

ajunse la concluzia teribilă că făcuse ceva, altceva de care îi era și teamă să bănuiască.

– Imposibil! respinse Maja ipoteza Hildei. Așa de repede nu cedează nimeni. Un Kessler cu atât mai puțin.

– Dar n-are bani, nu și-a luat nicio rochie, sublinie Hilde și-l aștepta pe Manfried să-l trimită s-o caute pe Susanne.

– Poate îi este rușine, spuse el. Trebuie să stea câteva zile cu ea însăși să mediteze. Nici eu n-aș suporta într-un astfel de caz privirile pline de reproș ale celorlalți.

– Dar nimeni nu-i face niciun reproș, nici măcar Monika, sublinie Hilde.

– Acum nu, pentru că s-a întors Anjuschka, bombăni el.

– Am fi putut să stăm de vorbă împreună, interveni și Monika. N-o cunosc pe Susanne deloc. De ce a trebuit să fiu atât de slabă și să leșin?

– A fost mai bine pentru tine, spuse Maja. N-aveai niciun motiv să-ți faci griji și pentru ea. Ai suportat și așa destule. O, Dumnezeule, sper că Susanne n-a fost atât de slabă să se îndrăgostească de acest pungaș?

Acesta ar putea fi într-adevăr un motiv, gândi și Hilde. O, Dumnezeule mare, ar fi fost posibil ca el s-o sune să-i ceară ajutorul. Noi vorbeam de una – alta și poate nimeni n-a auzit telefonul.

– Dar pe jos nu se poate ajunge la Lindau, interveni Manfried.

Polițiștii fură chemați din nou să intervină. Hilde telefonă și polițistul de pază, cel care prelua anunțurile pentru dispariții, îi explică ursuz că el va informa, dar nu se poate ocupa acum să caute un membru al familiei Kessler.

– Dar pentru asta sunteți acolo! strigă Maja, indignată. Polițistul este prietenul și ajutorul tău! cită ea reclama.

Dar unde s-o caute pe Susanne, nimeni nu știa să spună.

***

Susanne fugise orbește de acasă după ce zăcuse neobservată de nimeni în colțul camerei sale. Da, se simțea foarte vinovată, îi era rușine că dăduse crezare în prostia și în bună-credința ei acestui bărbat fără caracter. Nu-și putea imagina că și Monika făcuse cândva această prostie.

Mereu se gândea că are deja douăzeci și patru de ani și cine știe de câte ori se despărțise până acum. Nu, ei nu putea să i se întâmple una ca asta, așa își spusese doar cu câteva zile în urmă.

Se jucase cu mulți bărbați și le fugise de sub nas. A căutat-o cu lumânarea! Cu cine a găsit să-și piardă timpul! Câți au invitat-o și pe câți i-a refuzat!

Acum probabil toți vor râde în pumni de ea.

Nu numai Hilde, Maja și Phil, care adesea i-au atras atenția. Și ce-a făcut cu toate aceste atenționări binevoitoare? Le-a azvârlit mândră în vânt!

Acum se oprise la cel mai mare dobitoc, tocmai lui îi acordase atenție și drept mulțumire o trântise la pământ. Și cum!

Îi era imposibil să se uite în ochii Monikăi. Monika și Anjuschka reușiseră să scape de Klaus Ekkehard. Și ea însăși, cu propriile ei mâin,i îi oferise copila acestui individ fără niciun resentiment.

Susanne își ridică gulerul mantoului. Își înfundă mâinile adânc în buzunare. Copila trebuie să fie găsită, era singurul gând care o stăpânea. Dar în același timp, era conștientă de slăbiciunea sa.

Ce știa despre Klaus? N-avea nici cea mai mică idee unde l-ar putea găsi.

Ce speră el de fapt? Să facă presiuni pentru bani – pare a fi absurd sau poate nu? Poate un bărbat să ducă la capăt un astfel de gest? Să folosească propriul copil din motive pur egoiste ca pe un obiect?

Fără să vadă, umbla pe străzi în întunericul nopții.

N-ar fi putut să doarmă cu acest sentiment profund de vinovăție. Acolo jos curgea Rinul. Poate ar fi mai bine să încheie cu viața asta pe care o petrece așa fără rost, să-l lase pe Phil și pe surorile sale liniștiți.

Ar trebui să fie un sentiment de ușurare să nu mai știi de nimic, reflecta ea.

Mecanic, coborî malul în pantă cu pași rari. Îi ieși în drum o casă în care era încă lumină. Voci gălăgioase și râsete în hohot îi ajunseră la urechi. Cineva cânta un cunoscut șlagăr, iar o femeie spuse: "Iubitule, ia-mă!" Apoi o voce de bărbat strigă: "Unde e Ruth?"

Merse mai repede, în spatele ei auzi mergând un bărbat care ieșise brusc din crâng, îl văzu și porni grăbită mai departe cu capul aplecat, încercând să se orienteze în întuneric.

***

– Ei, na! Nu e niciuna din fetele noastre, spuse bărbatul când o văzu mai de aproape. Ce face o fată singură, noaptea, pe malul Rinului? Doar nu vrea să facă baie?

Ușor nesigur, Lorenz Meister mergea după ea. Băuse, ca și ceilalți, puțin cam mult.

Deși era mai treaz decât toți cei din jurul său de la această petrecere de logodnă. Avea un motiv în plus să-și înece necazul, căci în sfârșit cel mai bun prieten al său, Heiner, îi acceptase oferta.

Dar trebuia oare să-i mulțumească? Ce fată drăguță ar putea să-l placă? Un student băut cu un picior țeapăn, rămas așa în urma puternicului accident de mașină pe care-l avusese, ca să nu mai spunem de cicatricea de pe obrazul stâng care ajungea până la bărbie.

Toate fetele își doreau un bărbat frumos ca-n vis, care să fie nu numai pur, ci și ispititor.

Privi silueta subțire din fața sa, care se grăbea cu pași iuți să se îndepărteze.

Alături cânta Rinul, acum o apă tulbure și cenușie, care nici măcar o dată nu putuse împrumuta lumina lunii. Colțurile gurii lui Lorenz Meisters se îndoiră a tristețe.

O privea îngândurat pe fata a cărei siluetă era luminată din cer.

Fata se întoarse spre el când îi simți suflul respirației în ceafă:

– Ce vreți de la mine? întrebă Susanne iritată. Lăsați-mă în pace, vreau să fiu singură!

– Nu cumva aveți intenția să faceți vreo prostie? întrebă el calm.

– Și dacă, ce vă pasă!

– Fiecare om simte ceva când un altul este disperat, observă el îngrijorat.

– De unde știți asta? întrebă ea îndărătnică.

– Ei, de ce trebuie să fiți singură la o oră atât de târzie?

– De ce vreți să știți?

În adâncul inimii sale, Susanne se bucura totuși că cineva îi ieșise în cale și vorbea cu ea. Indiferent cine era. Era un om, care nu știa nimic despre ea. Dar o smulsese din starea de spirit care ar fi putut s-o determine să ia o decizie pe care de fapt nu și-o dorea. Reflecții care nu i se potriveau.

– Până acum câteva minute n-am fost singur, spuse el rar. Ba dimpotrivă, am fost într-o societate foarte veselă, doar că eu sunt o excepție. Unul căruia nu-i place în mod deosebit o astfel de societate.

– Autocompătimire? întrebă ea ironic.

– Eu, de unde! Am fost destul compătimit. Ei, dumneavoastră ce v-ați propus?

– Vreau doar să fiu lăsată în pace! spuse ea din nou.

– Nici nu mă gândesc! răspunse el hotărât. E periculos aici, jos, pe mal. E suficient să alunecați și asta se poate întâmpla foarte ușor și ajungeți imediat în apă. Mă simt obligat să vă scot de aici, dar nu mi-ar face plăcere să-mi murdăresc smochingul.

– Puteți pur și simplu să plecați și să vă faceți că nu m-ați văzut, răspunse ea încăpățânată.

– Dar v-am văzut, iar acest teren e proprietate privată. Îmi aparține și am răspundere dacă cineva pățește ceva aici.

– Atunci, trebuia să-l împrejmuiți, încercă ea să se împotrivească.

– Va trebui să fac și asta, dar meșteșugarul meu trândăvește. Abia a reușit să-mi termine casa. Asta am sărbătorit azi cu o petrecere de logodnă, îi explică el vesel.

– Atunci vedeți-vă de petrecere, să nu se termine prea repede, spuse ea răutăcioasă. Așa o să pot și eu să mă plimb în voie.

– Nu e logodna mea. Dar putem să mergem să bem un pahar împreună.

El îi privi profilul drăgălaș și părul încâlcit. Sunetul vocii ei îi dădu de veste că fata începuse să plângă.

– Numele meu e Lorenz Meister, se prezentă el.

– Pilotul de cursă? interveni ea.

– A fost odată, murmură el.

– Știu, ați avut un accident, spuse ea căzând pe gânduri. Îmi pare rău, dar e totuși mult timp de atunci.

– Au rămas ceva urme, răspunse el sec. Ei, veniți! Aici nu e deloc confortabil. Și în afară de asta, oaspeții mei m-au dezgustat, va trebui să-și ia rămas-bun. Nu mai întârziați!

O luă de brat și o duse cu el. Susanne era obosită. Rezistența ei se frânsese. Era un om care nu-i ceruse nimic, și care totuși se interesase de ea.

Aproape cu plăcere, lăsase mereu să ia alții hotărâri în locul ei, și din nou simți că e momentul unei abandonări, căci trebuia să ia o decizie.

– Nu vreau să văd pe nimeni, murmură ea.

– Atunci, așteptați-mă în grădină. Mă voi asigura că aerul e curat și că nu vă deranjează nimeni. Ați trecut deja printr-un moment critic.

Oare trebuia să fugă din nou? îi trecu prin minte gândul, când el traversă terasa și intră în casă.

Când el se întoarse, ea stătea încă pe bancă. Capul îi căzuse pe brațe. Adormise.

Piciorul rigid îl deranja, dar se străduí s-o ridice și s-o ducă pe brațe în casă.

Bun, reușise să salveze fata. Uneori, aceste tinere fete fac câte-o prostie doar pentru că sunt singure, o prostie pe care mai târziu o regretă, dacă mai pot s-o regrete.

Și el dorise cândva să moară, și acum totuși viața îi oferea din când în când și părți mai frumoase.

Îi scoase pantofii din picioare și o înveli cu o pătură. Ea se mișcă, dar adormi la loc. Cât o fi umblat, de a căzut într-un somn atât de adânc?

Lorenz Meister stinse lumina. Apoi plecă în camera sa.

***

Soarele pătrunsese în cameră când Susanne deschise ochii. O încăpere străină, un pat necunoscut ...

Încercă să-și amintească încet ce se întâmplase.

Acest prieten în a cărui casă avusese loc o petrecere de logodnă și care o luase de lângă apa Rinului era ... Da, își aminti brusc. Lorenz Meister, pilotul de curse, care acum mai bine de un an avusese un accident în timpul raliului și care aproape îl costase viața.

Se uită în jur. Era într-o cameră mobilată cu gust, baia de alături era foarte confortabilă. Își aminti că adormise pe bancă, în grădină. Probabil că el a adus-o în casă.

Roti robinetul apei și făcu un duș. În casă era liniște deplină.

Încet, părăsi încăperea. În dreapta și în stânga culoarului văzu mai multe uși închise, doar una era ușor întredeschisă.

Intră într-o sufragerie mare, văzu pahare, veselă murdară. Așa era după petrecere, atât rămânea în urma oaspeților. Hilde ura o astfel de dezordine. La ei toate se spălau și se curățau imediat noaptea, după ce musafirii plecaseră.

Se scuturâ, neplăcut impresionată, și deschise o altă ușă. Apoi trecu mai departe și deschise altă ușă. Șocată se trase îndărat căci văzuse un bărbat care era în pat. Un braț gol se odihnea deasupra păturii. Acum, văzu cicatricea de pe obrazul stâng. El respira profund și liniștit.

Încet, Susanne închise ușa și trecu mai departe la altă ușă. Undeva trebuia să existe o bucătărie, se gândea ea. Era

cel mai mic lucru pe care-l putea face drept mulțumire pentru ocrotitorul ei de azi-noapte, să facă puțină ordine.

Se părea că nu exista pe aici nicio femeie. Nu, o femeie n-ar fi tolerat să lase o astfel de dezordine.

Bucătăria, mare și modern utilată, se afla în stânga sufrageriei. Aduse vesela din camera de zi și începu s-o spele.

Se părea că nu fuseseră niște oaspeți prea bine crescuți. Minunatul covor arăta deplorabil. Peste tot era împrăștiat scrum de țigări, pachete rupte. Găsi resturi de țigări până și în paharele de whisky.

Ei, Hilde s-ar fi supărat dacă ar fi văzut atâtea "surprize".

Tocmai când era aproape gata cu ștersul veselei, auzi o tuse în spatele ei. Tresări, se întoarse și era gata să scape din mână paharul pe care-l ștergea.

– Ei, nici chiar așa! spuse Lorenz Meister cu o voce răgușită. De ce avem mașină de spălat vesela?

Susanne începu să râdă.

– Nu știu să umblu cu ea, răspunse fata, cu mâinile mi-e mai ușor.

– Putea să facă Anna treaba asta. N-a venit încă?

– Cine e Anna? întrebă ea.

– Dădaca mea, răspunse el cu un umor aspru. Acum e menajera mea, dacă dumneavoastră vă face plăcere să-i spuneți astfel. Pleacă, dacă la mine are loc vreo petrecere.

– Pot s-o înțeleg, constată Susanne.

– A fost o dezordine cumplită, spuse și el.

– Eu nu-mi permit să critic, replică fata.

– Nu prea arătați a casnică, murmură el.

Era îmbrăcat cu un halat de dimineață, roșu-închis, și ea văzu pentru prima oară cât de înalt și de puternic era. Fața lui părea întunecată din cauza cicatricei, dar ochii-i sclipeau plini de umor.

– Trebuie să vă mulțumesc, stimată domnișoară, spuse el cu o ușoară plecăciune.

– Eu trebuie să vă mulțumesc dumneavoastră, încercă ea să protesteze. Cine știe unde aș fi ajuns dacă nu mi-ați fi ieșit în cale.

– Să sperăm că nu în Rin. Vi s-a întâmplat ceva grav?

Chipul fetei se întunecă.

– Nu pot să spun acum nimic. Poate aș fi făcut-o.

– Dar de ce? își drese el glasul. Ce prostie! Haideți să bem mai întâi o cafea! Anna se lasă așteptată.

– Ar fi mai bine să plec înainte să vină Anna, observă Susanne, dar el ieșise deja afară să ia ziarul. Venise și poșta.

– Anna nu vine, spuse el după ce citi încruntându-se o carte poștală.

Sora ei e bolnavă.

– Atunci, aș putea cel puțin să vă ajut în semn de mulțumire, spuse ea încet. Cum serviți cafeaua?

***

Puteau să servească micul dejun pe terasă. Soarele răspândea deja căldură de acolo din cer, iar la lumina zilei priveliștea arăta mult mai romantică decât noaptea.

– Acum, povestiți! spuse Lorenz Meister. De ce vroiați să vă aruncați?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunse ea cu voce tremurată.

– Bine, atunci nu povestiți. Înțelegea și punctul de vedere în care trebuie să lași omul în pace dacă nu dorește să se destăinuiască. Știa asta din proprie experiență.

Ea văzu cât de obosit era și abia acum constată că avea un picior țeapăn. Era cu totul opus lui Klaus și la exterior și la interior, și asta o liniști.

– Pot să vă duc undeva? întrebă el fără s-o privească. Sau poate vreți să mai rămâneți aici câteva zile? Puteți sta liniștită, n-am să vă fac nimic. Și nici să fug după dumneavoastră nu pot, după cum ați observat. Dacă înfățișarea mea nu vă deranjează ... Aici se întrerupse și tăcu.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– De mine sau de piciorul meu? întrebă el dur.

Sau de fața mea?

– Ați rămas cu complexe? întrebă Susanne mirată. Nu e felul dumneavoastră.

– Sunteți drăguță și binevoitoare, precizează el cinic, dar și dumneavoastră aveți complexe. Sau o mare supărare.

– Am toate motivele pentru asta, răspunse ea după câteva minute de tăcere. Ah, așa o proastă ca mine nu poate ascunde niciun sentiment de compasiune, domnule Lorenz.

– Oh, sfinte Dumnezeule! cine vorbește de compasiune. Nu pot să vă opresc deloc de la asta. Trebuia să vă precizez acest lucru? Vreau doar să vă ajut, dacă nu sunteți așa de ursuză și vă deschideți inima. Puteți să vă gândiți în liniște la asta. Trebuie să dau câteva telefoane.

Dacă pleacă, treaba ei, gândi el în sinea sa. Nu pot s-o leg.

Capitolul 10

Căutarea Susannei nu ajunsese la niciun rezultat. În casa Kessler era de aceea o atmosferă mohorâtă. Chiar și copiii se molipsiseră.

– Ei, acum Susanne ar trebui să se întoarcă, îi spuse Tonio Anjuschkăi.

– De ce a plecat de fapt? îl întrebă micuța.

– Pentru că noi toți am fost supărați, așa cred. Ea l-a adus pe acel pungaș nenorocit.

– Dar ea nu putea face nimic când el m-a luat. Poate nici nu știe că m-am întors.

Philipp era vesel, droarece nimic din cele întâmplate nu fusese dat publicității. Nu dorea în nicun caz ca necazul Monikăi să fie dezbătut pe larg în presă, mai cu seamă că

acum i se acorda multă atenție, deoarece invenția tatălui ei se dovedise de mare interes.

Se discutase mult despre asta și cum Monika se simțise din nou rău, fusese copleșit Heinrich Berger cu laurii.

De Klaus Ekkehard nici urmă. Nu fusese găsit. Se părea că reușise să treacă granița. Totuși, Anjuschka nu era scăpată din ochi niciun minut.

La sfârșitul săptămânii, profesorul Lindenberg și Maja vroiau să-l scoată pe Hannes din internat. Până la căsătorie, și el trebuia să locuiască aici și să se obișnuiască cu toți membrii familiei. Doar dispariția Susannei arunca o umbră întunecată pe chipurile tuturor și nu puteau împărtăși bucuria din tot sufletul.

Așa că răsuflară ușurați cu toții când Phil telefonă de la birou și-i anunță că Susanne se află acasă la Lorenz Meister.

Lorenz Meister aflase încetul cu încetul totul despre Susanne.

Fără știrea ei, telefonă lui Philipp Kessler și-i povesti că a luat-o pe Susanne sub ocrotirea sa. De la el a aflat că după multe căutări copila fusese găsită și acasă totul era în ordine. Acum, trebuia s-o pregătească pe Susanne cu mare precauție, fără ca ea să suspecteze că i-ar fi trădat încrederea.

– Nu vă gândiți că s-ar putea să vă caute, îi spuse el. Trebuie că și-au făcut griji.

– O să se bucure dacă nu mă văd, răspunse ea descurajată.

– Dar poate copila a fost găsită, murmură el.

– Da, dacă ar fi așa. Dar în ziar nu scrie nimic despre asta, șopti ea.

Deci, se informase.

– Așa e, confirmă Lorenz Meister calm. M-am informat și eu.

– Unde v-ați informat? întrebă ea indignată.

– La fratele dumneavoastră. El mi-a spus că a pus poliția să vă caute, Susanne.

– De ce faceți atâtea pentru mine? întrebă ea încet.

– Asta e în firea lucrurilor. Doar n-am să stau și să privesc cum vă adânciți tot mai mult în necazul dumneavoastră. Care-i adevărul: l-ați iubit atât de mult pe acel bărbat, încât regretați după el?

Ea își strânse buzele în semn că nu vrea să spună. Se gândise mereu de atunci ce însemnase de fapt Klaus pentru ea. Un obiect frumos dar nefolositor, asta fusese.

– Chiar dacă vă veți face o părere greșită despre mine, vreau să vă spun că până acum mi-am irosit viața, preciză ea spășită. Recunoașterea vine întotdeauna prea târziu.

– Târziu da, dar nu prea târziu, o contrazise el. Sunteți încă foarte tânără, Susanne, și foarte drăguță. Întotdeauna există acest pericol dacă te bazezi numai pe aparențe. Nu se

știe niciodată de ce ești cu adevărat dorit. Mie nu mi se mai poate întâmpla una ca asta. Singurul lucru care ar mai putea atrage o femeie spre mine ar fi banii. Dar din fericire, nici ei nu sunt prea mulți încât să fiu scutit de griji toată viața de acum încolo.

– Pot să-mi imaginez că există încă o mulțime de lucruri pe care o femeie ar fi în stare să le aprecieze la dumneavoastră, spuse ea cu sfială. Dumneavoastră vedeți totul unilateral.

– Ei, atunci avem cel puțin ceva în comun, murmură el. Vreți să vă duc acasă?

– Vreți să mă vedeți plecată? Cine vă va face menajul atâta timp cât Anna este plecată? întrebă ea în glumă.

– Asta mă întreb și eu. La ce bun să studiați atâta, Susanne? Veți ajunge oricum o femeie casnică și nu toți bărbații sunt nemernici. Există chiar unii amabili.

– M-am vindecat, răspunse ea, de această dată sigur. Nu-mi mai trebuie niciunul. Fratele meu și surorile mele se căsătoresc. A fost un lucru oribil din partea mea să fac ceea ce am făcut.

– Și din cauza asta v-ați decis să-l luați pe primul care v-a ieșit în cale, o ironiză el. Dacă v-ați fi căsătorit înaintea lor? Cum ar fi fost?

– Fără mine, totul se rezolvă foarte bine. La Hilde era altfel. Mă simt oarecum în plus.

– Aici nu sunteți în plus, precizează el aspru. Ba chiar m-am obișnuit cu dumneavoastră.

– Obișnuința este și ea un lucru. Ce vrea domnul să mănânce la prânz?

– Astăzi vom mânca afară, explică el. Cum ar fi să facem o mică excursie? Dacă nu vreți să plecați imediat acasă, continuă el încet.

– Am să telefonez, spuse ea. Aș vrea să vorbesc cu copiii.

***

Convorbirea dură destul de mult și apoi Susanne se simți mai liniștită și își reveni. Lorenz Meister nu o deranjă cu întrebări.

Ea îl compara cu fratele ei, Phil, și felul de a fi a lui Lorenz nu-i displăcea. Ba chiar avea un avantaj față de Phil, că n-o critica și nici n-o admonesta. Dar nu corespundea deloc imaginii pe care Susanne o căutase întotdeauna la un bărbat, cel puțin nu în ce privește exteriorul. Dar recunoștea din nou că niciuna din cunoștințele sale masculine n-ar fi putut să-i întindă mâna acolo, lângă apă.

Pe seară, Susanne ajunse la concluzia că trăise cea mai înălțătoare zi din viața sa. Lorenz Meister nu discută mult

despre asta, nici măcar nu încercă să se apropie mai mult de ea. Fără ca ea să-și dea seama, o supraveghease pe Susanne întreaga zi.

– Cât mai aveți vacanță semestrul ăsta, Susanne? o întrebă Lorenz cu o zi înainte ca Anna să se întoarcă.

– Patru săptămâni, răspunse ea, dar gândurile ei erau să se despartă de el, căci simțea nevoia să se miște mai mult, așa cum fusese obișnuită.

Părea că el ar vrea să-i spună ceva, apoi însă tăcuse. Însă pe seară când se despărțiră la culcare, îi ură noapte bună și o sărută pe frunte.

– Dacă veți mai avea nevoie de mine, știți acum unde locuiesc, spuse el aspru. Chiar dacă îmi veți lipsi, nu pot să pretind nimic. Ați fost foarte drăguță că ați muncit pentru mine.

De fapt, ar fi vrut să plece înainte de sosirea Annei, dar el o rugase să rămână, căci dorea mult ca Anna s-o cunoască.

Anna era o femeie prietenoasă și blândă, ceea ce n-o împiedicase însă s-o supună pe Susanne unui examen atent. O lăudase pentru ordinea pe care o găsise în casă, ceea ce însemna cea mai mare recunoștință din partea ei, după cum îi spuse Lorenz Susannei, când o conduse acasă.

Copiii o întâmpinară timizi. Nu știau cum e drept, ce trebuie să-i spună. Dar Lorenz găsi câteva cuvinte calde de salut și Hilde se simți încântată de el. Își imaginase bărbatul

la care Susanne își găsise refugiu cu totul altfel. Desigur însă, nu lăsă să se observe acest lucru.

– N-arată așa frumos, spuse Anjuschka lui Tonio, dar e drăguț. Precis nu e un om rău.

Chiar și gândurile lui Tonio că Susanne a găsit poate din nou un "pungaș îngrozitor" ca și Klaus Ekkerhard au fost spulberate.

– Cu el, putem merge împreună liniștiți, stabili Tonio. N-a furat, cred, niciodată vreun copil mic, nu arată deloc a gangster.

Între Monika și Susanne avu loc o lungă discuție, la care nimeni altcineva nu luă parte. Apoi veniră amândouă împreună, și acum Susanne putea să participe cu inima împăcată la nunta Monikăi și a lui Phil. Pregătirile erau pe sfârșite. De fapt, o așteptaseră doar pe Susanne.

Profesorul Lindenberg și Maja doreau să se căsătorească și ei în aceeași zi, în timp ce Hilde, așa blândă cum era, îl surprinse pe Manfried că vrea să mai aștepte cu nunta lor până când cele două perechi aveau să se întoarcă din scurta lor călătorie de nuntă.

În final, cineva trebuia să aibă grijă de copii, care împreună cu Hannes formau acum un trio.

Nici pentru Hannes nu fusese așa de simplu, căci el nu trebuise să se obișnuiască doar cu viitoarea mamă ci și cu întreaga familie.

– Dacă și ea va fugi de noi? își întrebă el trist tatăl.

– Hai s-o întrebăm ce intenție are, spuse Günther Lindenberg prietenos.

– Așa încredere ai în mine? îl întrebă Maja pe tânăr.

– De fapt nu, dar ești atât de tânără.

Lindenberg oftă profund.

– Asta spun și eu mereu. Hase, nu-i așa că am dreptate?

– Trebuie să mă jur? întrebă ea jumătate în glumă jumătate în serios.

Așa era drept după mintea lui Hannes. A fost o ceremonie frumoasă și în final și el a fost mulțumit.

O găsea pe Maja extraordinară, aproape o soră mai mare, și asta îl făcea să se simtă bine. În casa familiei Kessler se simțea foarte bine. Când Maja îi spuse că vrea să-l ia în călătoria lor de nuntă, bucuria lui fu nemăsurată.

Tonio și Anjuschka erau cam triști că nu puteau să ia parte la călătoria părinților. Dar Hilde se strădui să-i convingă că Phil și Monika au nevoie măcar de câteva zile de liniște, iar ei au avut deja o vacanță lungă împreună, o vacanță de care Hannes nu s-a bucurat.

Nunta trebuia să aibă loc în cadru strict familial. Cu toții erau bucuroși, doar Susanne stătea puțin de-o parte, deși o încurajaseră cu toții să nu se mai simtă vinovată.

Lorenz Meister telefonase de câteva ori să se intereseze de starea ei, apoi fusese plecat câteva zile.

– Nu vrei să-l inviți să participe la sărbătorirea căsătoriilor noastre? o întrebă Monika cu delicatețe.

Ea scuturǎ din umeri, dar nu spuse nimic. Ce-i spusese el? Dacă ai nevoie de mine, acum știi unde locuiesc. Dar oare are nevoie acum de el? Toți erau atenți cu ea și încercau s-o facă să se simtă bine, să uite zilele negre prin care trecuse. Chiar și copiii se jucau cu plăcere cu ea.

Ce-i lipsea, era altceva. Da, îi lipsea Lorenz, dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Doar Monika, care se apropiase foarte mult sufletește de ea, simțise asta.

În seara dinaintea nunții stăteau cu toții veseli împreună: cele trei perechi, care se pregăteau pentru o viață comună, cei trei copiii care după atâta timp își găsiseră liniștea și echilibrul sufletesc.

Brusc, Susanne dispăru. Când băgă de seamă, Philipp se încruntă. Hilde luă iar o mină speriată. Doar Monika râdea mulțumită în sinea ei.

– De data asta a plecat cu mașina, spuse ea, și sincer cred că nu va lipsi mult.

– La aventuri nu-i mai stă capul acum, spuse și Manfried.

– Iar voi trebuie să mergeți la culcare, le aminti Maja copiilor, mâine dimineață trebuie să fiți bine odihniți.

***

Susanne știa unde vrea s-ajungă. Se gândise și se tot gândise îndelung.

Rinul valsa în continuare în albie, când ajunse acasă la Lorenz Meister. Îi deschise Anna, și-i zâmbi veselă.

– Hei, era și timpul să ne mai vedem, spuse ea. El e destul de trist.

Susanne rămăsese în fața ușii, cu inima bătându-i de emoție. Intră singură, încet, cu timiditate, când Lorenz apăru brusc în fața ei.

– Susanne! mai mult nu putură rosti buzele lui.

– Mi-ați lipsit mult, spuse ea în șoaptă.

– Din nou ai probleme? întrebă el aspru.

Ea scutură din cap și pentru o clipă, în ochii ei se aprinse o luminiță; își puse mâinile pe umerii lui și-și așeză capul pe pieptul lui lat.

– Nostalgie, spuse ea încet.

Ezitând, o cuprinse în brațe și buzele lui îi atinseră obrazul.

– Ce vrei tu de la un invalid ca mine? întrebă el blând.

– Te rog, nu mai spune așa! îl imploră ea. Vreau să mă străduiesc să te fac fericit, dacă și tu vrei.

– Pentru asta nu-mi trebuie mult. Deja sunt fericit dacă ești aici.

– În ciuda comportării mele neprietenoase din trecut? întrebă ea neliniștită.

– Mai există? râse el. Putem să dramatizăm totul, dar eu nu sunt un astfel de om. Pentru mine, Susanne există din clipa când te-am găsit pe malul Rinului. Mulțumită, fetița mea?

Ea îi oferi buzele și se sărutară tandru și îndelung.

– Am așteptat mult ca și tu să dorești asta, spuse el în șoaptă.

– Și de ce n-ai venit să mă cauți?

– Nu știam dacă îți place de mine.

Acum aflase, și porniră împreună înapoi, să participe la sărbătoarea cea mare.

Philipp putea fi în sfârșit liniștit. Nu trebuia să-și mai facă griji cu Susanne. Își găsise acum un bărbat de nădejde, ale cărui sentimente nu erau superficiale, care o iubea cu adevărat și-i oferea încrederea sa, dorind să fie o soție fericită.

Phil și Monika plecară cu mașina până la lacul Maggiore și apoi cu un avion până în insula Bella, unde se întâlniră cu Klaus Ekkehard.

Involuntar, Monika se refugie în brațele lui Phil când îl descoperi pe Klaus. Acesta era în compania unei femei ultraelegante, nu tocmai tânără, dar probabil bogată, ca o bijuterie veche pe care și-o agățase. Exact ce căutase toată viața.

Pentru el întâlnirea era mai mult decât penibilă.

Era îmbrăcat de parcă ar fi ieșit dintr-un mausoleu.

În ciuda stării sale de fericire, Phil simți cum se înfurie, și dacă nu l-ar fi reținut Monika ...

Klaus Ekkehard suferise o dublă înfrângere. Îl înfuria s-o vadă pe Monika atât de frumoasă și fericită. Frumoasă, fericită și bogată era prea mult pentru vanitatea lui rănită.

– Să nu-mi faci greutăți! îi spuse el printre dinți după ce ca din întâmplare se apropiase de ea.

Înainte ca Monika sau Phil să poată spune ceva, însoțitoarea lui veni însă direct spre ei.

– Oh, dragă Klaus, spuse ea într-o germană stricată, ai întâlnit prieteni?

Prieten al lui Klaus era ultima insultă pe care ar fi suportat-o Phil.

– Încercam să ne cunoaștem, spuse el rece.

– Domnul și doamna Kessler, încercă Klaus să facă prezentarea, soția mea Claire.

O, Doamne, Dumnezeule, exclamă Monika în sinea ei, dar trebuia să se stăpânească.

– Nu vă face plăcere să faceți parte din societatea noastră? întrebă Claire, plină de curtoazie.

N-aveau nici cea mai mică plăcere să stea în societatea lor. În orice caz asta le aduse la cunoștință că domnul Klaus Ekkehard nu le va mai intersecta calea, cel puțin nu intenționat. Cum se descurca el cu noua sa achiziție, nu era

grija lor. Dacă ea nu va ști să-și apere cu strășnicie banii, va trăi în curând o foarte mare deziluzie.

– Astfel de pungași cad mereu în picioare, spuse Phil scuturând dezaprobator din cap. Ce ușor cad victime femeile unui chip frumos!

Fața Monikăi se întunecă. Și ea fusese una din ele, dar Phil o mângâie tandru pe obraz și-i alungă gândul sumbru.

– Tu erai doar o fetiță, spuse el cald, dar unor femei cu experiență ar trebui să nu li se poată întâmpla astfel de lucruri.

Se săturaseră repede de insula Bella și se întoarseră să-și petreacă restul zilei în intimitatea micuțului bungalou, apoi plătiră, gata de plecare.

Se bucurau să se întoarcă acasă, la copiii care-i așteptau cu multă nerăbdare.

Acum, puteau să se căsătorească și Manfried cu Hilde, și să participe cu toții la fericirea lor. Ei își câștigaseră de mult fericirea, în timp ce Susanne se străduia să și-o câștige.

Când în cele din urmă la finele anului se decise să se mărite, Philipp scoase un oftat adânc de ușurare.

Avea toate motivele pentru asta, căci cu o zi înainte avusese loc finalizarea adopției micuței Anjuschka.

– Ei, cum se simte domnișoara Anjuschka Kessler? o întrebă el pe fetiță.

Ea îl privi strengărește.

– De ce mă chema mai înainte altfel, dacă tot tu ești tatăl meu? vru ea să afle.

– Asta mă întreb și eu, răspunse el râzând.

Niciodată nu i-a mai amintit nimeni că avusese un alt tată, care nu se interesase de ea, apoi o furase și-i pusese viața în pericol, și din cauza căruia tremuraseră cu toții de grija ei.

Când ești fericit, se uită repede și așa se întâmplă cu toți.

Tonio și Anjuschka se iubeau mult ca niște frați adevărați. Erau fericiți cu părinții lor. Vorbeau doar despre "scumpa mea mamă și scumpul meu tată".

Casa lor era un adevărat castel. Nimeni nu-l mai putea distruge. Vara în care se găsiseră, rămăsese acum de mult în urma lor.

Maja se bucura acum de un bebe, iar Hannes se adaptase foarte repede la viața de familie și-și asumase chiar responsabilități.

Când era foarte duios, ceea ce i se întâmpla destul de des, căci Maja știa să-l facă fericit, și ea îl alinta cu "Hase", întocmai ca tatăl său.

– Cred că a venit timpul să avem mai mulți copii, spuse matur Tonio, căci acum toți s-au căsătorit.

Mătușilor sale nu îndrăzni să le transmită gândurile lui. Dar era vesel că nu mai era singurul copil din casă peste care să se reverse toată dragostea și să-l sufoce. Anjuschka

rămânea cea mai bună și cea mai dragă, chiar dacă familia se mărea pe zi ce trece și chiar ei primiră un frățior.

Micuții Kessler, Lindenberg, Richter și Meister se înmulțiră continuu în anii următori și când se întâlneau cu toții, părinții trebuia să se străduiască să nu le-ncurce numele.

– Toți sunt niște scumpi, precizează Anjuschka, dar Tonio e cel mai bun frate din lume!

– Iar tu ești raza noastră de soare! confirmă Philipp duios.

Că Moni a lui era cea mai frumoasă, cea mai bună și cea mai iubită soție nu putea spune cu voce tare, căci la fel ar fi spus și ceilalți bărbați despre soțiile lor.

Sfârșit